

Jornades. La projecció exterior de Catalunya

JULIOL 2001

JORNADES

La projecció exterior de Catalunya

Barcelona, 4 i 5 de juliol de 2001

4 de juliol

9:30 **Presentació**
Antoni Bayona en representació de les institucions organitzadores

Conferència inaugural
Hble. Sra. Núria de Gispert consellera de Governació i Relacions Institucionals de la Generalitat de Catalunya

PART I — LA POLÍTICA EXTERIOR D'ENTITATS SUBESTATALS; PRESENCIA POLÍTICA, PROJECCIÓ ECONÒMICA I DIFUSIÓ CULTURAL

10.00 *Ponència marc*
Johan Galtung director de TRANSCEND (xarxa per la pau i el desenvolupament)
Ponents
François Bonilhac viceministre adjunt per a Assumptes Bilaterals del Ministeri de Relacions Internacionals del Quebec
Marc Calcoen subdirector del Gabinet del Primer Ministre de Flandes
Karl Greissing director del Departament d'Afers Europeus i Internacionals del Ministeri d'Estat de Baden-Württemberg

Debat

12:00 **Pausa**

PART II — CAP A UN INCREMENT DE LA PRESENCIA DE CATALUNYA AL MÓN

12:30 **Economia, cultura i societat: quins reptes internacionals per a Catalunya?**
Presentació
Hble. Sr. Joan Maria Pujals president de la Comissió sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat del Parlament de Catalunya
Ponents
Jordi Serret director del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya
Fèlix Martí director del Centre UNESCO de Catalunya
Jordi Porta director de la Fundació Jaume Bofill

Debat

14:00 **Descans**

16:00 **Prioritats geogràfiques: elements per a una definició d'objectius territorials**
Ponència marc
Caterina García professora titular de relacions internacionals de la Universitat Pompeu Fabra
Ponents
Andreu Claret director de l'Institut Català de la Mediterrània
Iago de Balanzó director de l'Institut Català de Cooperació Iberoamericana
Casimir de Dalmau director del Patronat Català Pro Europa

Debat

5 de juliol

13:00

Conclusions
Àngel Castiella director del Centre d'Estudis de Temes Contemporanis

9:30

Catalunya i la Unió Europea: perspectives per a la participació catalana en les institucions europees

Presentació

Pere Esteve president de la Fundació Ramon Trias Fargas

Ponents

Pablo Pérez Tremps catedràtic de dret constitucional de la Universitat Carlos III

Ferran Requejo catedràtic de ciència política i de l'Administració de la Universitat Pompeu Fabra

José María Muñoa comissionat del lehendakari per a les Relacions Exteriors del Govern basc

Debat

11:00

Pausa

PART III — MISSIÓ, OBJECTIUS I ORGANITZACIÓ DE LA POLÍTICA EXTERIOR DE CATALUNYA

11.30

Presentació

Antoni Bayona director de l'Institut d'Estudis Autònòmics

Ponents

Joaquim Llimona director general de Relacions Exteriors de la Generalitat de Catalunya

Eduard Roig professor de dret constitucional de la Universitat de Barcelona

Montserrat Guibernau professora de ciències polítiques de The Open University

Jaume Urgeil màster en Administració pública per la Universitat de Harvard

Debat

13:30

Cloenda
Molt Hble. Sr. Jordi Pujol president de la Generalitat de Catalunya

Institucions organitzadores
Institut d'Estudis Autònòmics
Direcció General de Relacions Exteriors de la Generalitat de Catalunya
Centre d'Estudis de Temes Contemporanis

Coordinador
Jaume Urgeil

Relators
Pau Puig
Marc Dueñas

• Les Jornades tindran lloc a la seu de l'IEA (Palau Centelles: Bda. St. Miquel, 8 - Barcelona)

• Les places són limitades
• Confirmeu la vostra assistència a la Sra. Àngels Ruiz
tel. 933429800

Jordi Porta

De: jurgell@correu.gencat.es[SMTP:jurgell@correu.gencat.es]
Enviado el: jueves 28 de junio de 2001 17:19
Para: jporta@fbofil.org; centre@unesccat.org; JSERRET@correu.gencat.es
Asunto: Jornades 4 i 5 de juliol

Benvolguts,

Com sabeu, sóc el coordinador de les jornades sobre política exterior dels dies 4 i 5 de juliol, organitzades per l'IEA, la DGRE i el CETC, i en les quals participeu com a ponents el dia 4 al matí. Primer de tot, agrair-vos la vostra amable participació, que de ben segur afegirà gran valor a les jornades.

Voldria també saber si necessiteu comentar alguna cosa respecte al contingut de la vostra intervenció. La vostra taula rodona aborda aspectes sectorials de la política exterior catalana, i de l'acció exterior de la resta d'institucions públiques i privades. Ho hem dividit en economia, cultura i societat, pensant que cada un de vosaltres podria centrar-se en una d'aquestes perspectives. Així, el Jordi Serret abordaria els temes més empresarials i de promoció comercial; el Fèlix Martí els aspectes culturals; i el Jordi Porta els temes més sociopolítics. El Joan Maria Pujals faria una breu introducció (5-10 minuts), i donarà una visió des de l'acció parlamentària.

En principi, i dins del que us he dit, podeu aportar la perspectiva que preferiu, des de la vostra experiència. Us demanaria, però, que poguéssiu incloure algunes propostes de futur, sobre els reptes i les possibilitats de Catalunya en els diferents àmbits. Propostes que poguessin constituir elements de debat i reflexió sobre el paper internacional de Catalunya.

Si voleu que ho comentem amb més detall, o us voleu posar en contacte amb mi per a qualsevol altre tema, ho podeu fer per email, o al mòbil 607 07 00 71

Ben cordialment,

Jaume Urgell

- ~~reunir l'IEA~~ per la feina
- El coneixement exterior de Catalunya: el paper del President i el JJ.OO.
Catalunya mitjana a el mapa

- Catalunya com a regió europea.
- la descentralització regional
- les regions constitucionals
- les nacions sense estat

[l'experiència de la UE
Minter d'Afers estrangers
want de pròxim]

- la manca de model europeu. Per o no ser punt de partida a la definició del model.

- crear elipsons de compliment entre les nacions sense estat
tant a la resolució del com a well with in el
el lobby Alemanys institucions i resolució well

[- Euzkadi
- Elands
- Corse
- País Basc
- Catalunya
- Felicitat] Espanya

Europe / el març i le unipolar
- aprende dels altres - què és - univ. de pòstic
la fortificació de la catalana = demoració
Página 1

- qui volen no a el no d'ani - qualitat
- exportar bons professionals
- le re de Catalunya i el març
- palatins o l'oposició de la univ
- MESSO - cel·lular de Catalunya
- reu d'of. d'informació
- apofiter es tenint la univ
- arts de la univ
- mi per a la univ
- començament de l'elipse

Catalunya i el món: acció internacional i política de relacions exteriors
- Intervenció de Jaume Urgell

Bon dia a tothom.

Claude Morin, exministre d'Afers Intergovernamentals del Quebec, comença les seves memòries sobre la política exterior del Quebec dient: *"La política es diu que és l'art del possible. Pot ser, però també sol passar que la política és l'àmbit per excel·lència en què allò que avui és impensable pot esdevenir una realitat concreta demà"*.

La idea d'una política exterior catalana era, fins fa no gaires anys, un impossible, una cosa impensable. Amb la consolidació de la democràcia i el desplegament del marc autonòmic, però, aquesta idea està esdevenint, si bé no una realitat plenament reconeguda, sí una certa realitat concreta. Amb tot, es tracta, com hem vist al llarg d'aquestes jornades, d'una política exterior amb força limitacions, i és per això que la cita de Morin podria ser-nos útil de nou per intentar imaginar allò impossible avui, i que l'acció política podria convertir en realitat concreta demà. La meua intervenció pretén, precisament, aportar algunes idees sobre l'impensable avui i possible demà en l'àmbit de les relacions exteriors de Catalunya, des del punt de vista de l'acció governamental; *és a dir, idees sobre la visió que el govern català podria aportar, i el lideratge que podria exercir, en la configuració d'una política exterior feta a la mida de les necessitats i les aspiracions de la nostra societat civil.*

Per fer-ho, vull començar posant de manifest alguns mites (o llocs comuns) referents a les relacions internacionals de governs subestats, i intentar demostrar que es tracten només d'això, de mites. En segon lloc, esbossaré

breument dos escenaris possibles de la política exterior catalana en un futur mitjà (per exemple, el 2015), un escenari pessimista o de mínims, i un d'optimista o de màxims. I a continuació, i per acabar la meva intervenció, avançaré propostes concretes que ens haurien d'ajudar a acostar-nos a l'escenari optimista, que és, al meu entendre, el que hauria de constituir l'objectiu últim de la política exterior, a la vista dels mites falsos que descriuré.

Primer de tot, aclarir que, com ja he fet diversos cops, d'una banda, em decanto per utilitzar el terme “política exterior” o internacional per parlar de l'acció governamental en aquest àmbit (i, en tot cas, parlo de “relacions exteriors” i internacionals per esmentar l'objecte de la política, tal com es fa en països com Flandes o el Quebec), i, d'altra banda, reservo els termes “acció exterior” o internacional per parlar de les activitats de la resta d'entitats i organismes no estrictament governamentals.

Com deia, podem identificar alguns mites referents a les relacions internacionals de governs subestats, mites o suposicions que se solen donar per descomptat, però que es revelen falsos o, si més no, esbiaixats. Així, per exemple, se sol dir que les relacions i les activitats internacionals són una prerrogativa exclusiva dels governs centrals, fins i tot en estats federals. Davant d'això cal dir que hi ha multitud de països (i ho hem vist al llarg d'aquest seminari), com ara Bèlgica, Alemanya, Àustria, Suïssa, Austràlia, Canadà (països que vull anomenar “constitucionalment avançats”, amb democràcies plurals consolidades i un reconeixement explícit del valor de la diversitat, que es tradueix en estructures plurals), països en què els representants dels estats federats tenen un paper reconegut en determinats àmbits internacionals, i en tots aquests casos, els estats constituents poden concloure acords i tractats internacionals.

Un segon mite és que les activitats internacionals dels governs subestats són una pràctica poc comuna, i que tenen poc impacte. En primer lloc, cal precisar que una bona part de les relacions internacionals, és a dir, dels moviments i fluxos de capital, de persones, d'idees, la protagonitzen no els governs, sinó la societat civil. En l'àmbit governamental, comprovem que nombrosos governs subestats tenen departaments destinats a les relacions internacionals o el comerç exterior, i oficines i delegacions arreu del món, i mantenen contactes i relacions amb molts altres governs. Per tant, és una pràctica força comuna. Pel que fa a l'impacte, de vegades es produeix fins i tot una incidència –legítima– en temes d'alta política. És conegut el cas dels governs dels estats de Nova York i Nova Jersey, que l'any 1983 van prohibir l'aterratge de l'avió del ministre soviètic Gromyko, en represàlia per l'abatiment d'un avió per part de la Unió Soviètica, i en contra de la posició del president Reagan.

Un tercer i darrer mite referent a la política exterior de les regions és que està inspirada exclusivament per ideologies nacionalistes, i que no és sino un pas més cap a la secessió. Aquest mite cada vegada es demostra més erroni, només amb un cop d'ull a la intensa activitat institucional, econòmica i cultural de tota mena de governs regionals. Més de 150 regions europees tenen oficina a Brussel·les (moltes, si no totes, les comunitats autònomes en tenen una), i molts estats federats d'arreu del món obren oficines comercials i institucionals en altres països en l'exercici de les seves competències internes. Finalment, en el cas del govern del Quebec, el primer cop que es va crear un ministeri per a les relacions internacionals, els anys 60, va ser sota el govern Lesage, del Partit Liberal, no nacionalista.

Un cop havent discutit aquests mites falsos, crec que és important ara mirar al futur i situar el paper que volem que Catalunya tingui en el món, i intentar visualitzar quina forma podria tenir una política exterior que donés resposta a les necessitats i aspiracions de la població catalana. Com s'ha posat de manifest en diverses ocasions al llarg d'aquestes jornades, la política exterior catalana i l'acció internacional de la societat civil han donat fruits excel·lents en molts àmbits, i han contribuït a fer conèixer el nostre país a fora, i també a promoure els interessos dels ciutadans i les empreses. Ara bé, posat en la perspectiva de moltes altres regions i entitats subestats, és important adonar-nos de les limitacions que patim. *Així, és evident que l'actual marc d'actuació del govern català és lluny de la pràctica comuna en diversos països del nostre entorn, i que en alguns casos hem vist les competències del Parlament minvades per la impossibilitat de participar a les institucions europees. La política exterior espanyola, sovint obvia la diversitat de l'Estat, i projecta una imatge a l'exterior amb la qual una bona part de la població catalana no s'identifica. D'altra banda, i pel que fa a l'acció més comercial i de difusió exterior, seria difícil dir si realment estem fent coses gaire diferents al que fan, per posar un exemple, la província canadenca d'Ontàrio, l'estat de Califòrnia, o el Land alemany de Renània. I això hauria de ser motiu de reflexió perquè, és clar, la realitat i les aspiracions de Catalunya, com a país, i del conjunt de ciutadans i ciutadanes com a comunitat política i cultural diferenciada, no són els mateixos que els d'altres regions.*

Per això voldria ara fer un exercici que pot ajudar-nos a visualitzar el que podria ser en un futur no gaire llunyà el paper internacional de Catalunya, i ho faré, com deia al principi, esbossant dos escenaris, a la manera del que de vegades es fa en anàlisi econòmica, política i social, en moments de

canvi. Començo amb l'escenari pessimista. D'acord amb aquest, ens trobem en l'any 2015 amb una Unió Europea ampliada i reformada, en la qual els 21 estats membres continuen tenint un poder molt important com a tals, però que es compensa per un sistema d'elecció dels representants comunitaris més democràtic i directe. Europa, en definitiva, ha consolidat una estructura quasi-federal amb nacions-estat forts tal com advocaven alguns destacats dirigents a començament de segle XXI, tot i que el Comitè de les Regions ha vist ampliada alguna de les seves competències i funcions. En aquest context, Catalunya continua sent un dels "motors d'Europa", però ha perdut rellevància tant en el conjunt de l'Estat espanyol, com a Europa, per l'emergència d'altres pols econòmics, i el desplaçament del centre de gravetat de la Unió cap a Alemanya. L'ús i el coneixement de la llengua catalana s'ha normalitzat i afiançat dins de Catalunya, però el català té una presència i un reconeixement escassos a fora. Finalment, amb el canvi de govern autonòmic l'any 2003, el nou executiu català ha seguit una línia continuista pel que fa a les polítiques ja endegades en matèria exterior, però el nou president de la Generalitat i els seus consellers han mantingut un perfil baix de presència externa, i molt centrada en objectius comercials, desincentivats per la pressió política de Madrid, i per dues sentències del Tribunal Constitucional que han posat un fre a les aspiracions de presència política a l'exterior, a favor del reforç de les competències dels estats i de la PESC.

A continuació, presento un escenari diferent, molt més optimista. En aquest, el procés d'integració i ampliació europea ha incorporat les reivindicacions de determinades nacionalitats, com ara Catalunya, que tenen ara un *estatut especial dins de la Unió Europea*. Cinc d'aquestes regions administratives que constitueixen alhora comunitats polítiques i culturals diferenciades, i que arriben a un mínim de població predeterminat,

tenen veu i vot en certs àmbits de la Unió, i les seves cultures i llengües tenen un reconeixement oficial. Paral·lelament, les regions amb poder legislatiu o regions constitucionals (un grup més ampli) tenen també uns canals establerts de participació en la formació de la posició comunitària. En l'àmbit de l'Estat espanyol, la Constitució ha estat reformada dos cops des dels primers anys del segle XXI, i entre altres qüestions, les nacionalitats històriques tenen ara algunes competències en política exterior. Així, el govern català participa en organismes com la UNESCO en qualitat de "govern subestatal especial", té una xarxa extensa de delegacions oficials a l'estranger, i està capacitat per signar tractats i acords amb governs de tota mena, dins el seu àmbit competencial. Paral·lelament, a les representacions espanyoles a l'estranger hi ha la figura de l'agregat autonòmic, i la política exterior de l'Estat ja no difon una imatge homogènia de la cultura espanyola. Les relacions econòmiques de Catalunya s'han diversificat pel que fa a les exportacions, i s'han intensificat les inversions estrangeres al país. Barcelona s'ha projectat com a centre internacional en els àmbits polític i acadèmic, i ara hi tenen seues agències europees, a més de la primera delegació a Europa de la *business school* més important dels Estats Units. La llengua catalana és present arreu del món, i ha passat a ser la 12ª llengua a internet (partint del lloc 17^è 15 anys abans). Finalment, l'any 2005, es va constituir un lobby internacional de nacions sense estat propi, liderat per Catalunya, el Quebec, el País Basc, Flandes i Escòcia, i al qual s'han incorporat 6 comunitats polítiques més d'arreu del món occidental. Aquest lobby, té una estructura permanent i les seues oficials a Barcelona i a la ciutat de Quebec. Manté relacions amb l'ONU, la Unió Europea, l'Organització d'Estats Americans, la Lliga Àrab i altres organitzacions internacionals, i difon els valors i interessos d'aquestes nacions, tant des del punt de vista polític, com cultural, econòmic i social. Així, per exemple, aquesta organització va

llançar la tardor de 2007 el canal de televisió DIVERS, amb una programació cultural i d'informació que pretén difondre la visió del món des de la perspectiva d'aquestes cultures i nacions.

Un cop presentats aquests dos escenaris de futur, voldria avançar propostes de política per al govern català amb l'objectiu d'intentar acostar-nos al que penso que és el bon escenari, el segon que he descrit. Consolidada l'autonomia política, i amb una experiència de dues dècades de democràcia i d'estabilitat i reconeixement internacional, *crec sincerament que és el moment idoni per estructurar per primer cop en la història moderna i contemporània de Catalunya una política exterior feta a la mida del nostre país, de la nostra societat, de les nostres empreses i organitzacions.* Una política exterior –cal deixar-ho clar– que no té per què ser incompatible amb l'actual marc de relacions polítiques.

Les meves propostes es poden resumir en tres blocs: un de polític, un de jurídic, i un d'administratiu.

Des del punt de vista polític, és difícil definir grans objectius i estratègies sense un àmbit competencial clar. Això és el que ha passat en el cas de la política exterior catalana fins ara. Per això, és urgent treballar per *desenvolupar, debatre i consensuar (a l'Estat espanyol, però també, i molt especialment, a Europa) un model de repartició de poder polític i de representació institucional dels diferents governs, que combini (1) la compartició de competències entre administracions (multi-layered government) amb (2) el reconeixement de les nacionalitats històriques sense estat.* En matèria exterior, aquest model “doble” implicaria, d'una banda, identificar aquells àmbits que pertocarien a la política exterior

comuna de la Unió Europea (seguretat, posició comuna en els temes bàsics de política exterior, participació en resolució de conflictes i en el que podríem anomenar “grans accions de cooperació”), els que pertocarien a comunitats polítiques com Catalunya (presència política pròpia al món, representació diplomàtica en certs fòrums, projecció internacional de les competències internes, promoció dels propis interessos), i els àmbits que recaurien en els governs pròpiament estatals (política de defensa del territori, representació diplomàtica ordinària, etc.). D'altra banda (i aquesta és la segona part del meu model), el reconeixement de determinades nacionalitats històriques, tant a nivell europeu com (en el nostre cas) a nivell espanyol, comportaria la seva presència institucional a la Unió Europea, i també la presència en organismes i fòrums internacionals rellevants. També significaria que l'Estat adoptaria una política exterior plural, d'acord amb la realitat de les seves comunitats. Lògicament, aquest model no seria un model estàtic, immanent, sinó que hauria d'anar-se ajustant a mesura que avancés el procés d'integració europea.

Un altre tema essencial és l'establiment d'aliances amb aquells països amb els quals puguem trobar més sintonia, més interessos comuns, amb l'objectiu de construir un veritable lobby de nacions sense estat propi, amb una veu comuna al món, i que difongui els valors de la pluralitat i la diversitat cultural arreu. La presència en noves àrees geogràfiques també és imprescindible, en un moment en què s'estan redefinint i consolidant nous pols estratègics des dels punts de vista econòmic, cultural o polític. Això també hauria d'implicar una revisió del paper de Catalunya en algunes àrees geogràfiques, amb l'objectiu de fer una més efectiva aportació al món, i per esdevenir un referent clar.

Internament, encara en l'àmbit polític, voldria destacar la necessitat de desenvolupar una planificació estratègica per a la política exterior. Com passa sovint, aquí tenim molt a aprendre dels països anglosaxons. En el món llatí (i fins a cert punt, a Europa en general) hi ha una tendència dels governs i les administracions a funcionar amb un difícil encaix entre dos móns completament diferents: el de l'alta política, i el de la màquina burocràtica, sense l'esquelet o estructura que aporta la planificació estratègica. Per això sovint el sistema grinyola, i això l'opinió pública ho percep immediatament. Entre els grans enunciats de política dels governants, les declaracions a la premsa, els grans acords de govern, els grans projectes de llei, les compareixences al Parlament, entre tot això i el funcionament del dia a dia de la maquinària burocràtica hi ha un buit enorme, una mena d'eslabó perdut. Allò que ha de servir de coixí, i que als governs anglosaxons està esdevenint una veritable eina al servei dels governants, dels treballadors de l'Administració i dels ciutadans, és la planificació estratègica, de la qual de moment ens ha arribat poc més que el nom. És, per tant, imprescindible incorporar la lògica del *management públic* (de la creació de valor públic, de la planificació estratègica, etc.) a la política exterior també. En aquests moments, poquíssims països del nostre entorn tenen un pla estratègic de política exterior (bàsicament, Canadà, Estats Units, Quebec, el Regne Unit, i Austràlia).

Des del punt de vista jurídic, és urgent advocar perquè Catalunya tingui, en un primer estadi, un tractament com a mínim equivalent al de la resta d'estats i regions dels països constitucionalment avançats del nostre entorn. Allò que és pràctica habitual en determinats sistemes polítics arreu d'Europa i en el món anglosaxó, i que a Espanya encara no ha estat mai posat seriosament sobre la taula, hauria de passar a ser objecte de debat primer i de negociació després. Em refereixo, d'entrada, a la possibilitat

que les nacionalitats històriques de l'Estat espanyol tinguin reconegut un "ius ad tractatum" limitat i un estatut especial per l'acció exterior i la presència en determinats organismes, i, és clar, també a Europa (com ja he dit abans). La justificació jurídica d'això no cal inventar-se-la. Al Quebec se'n diu "doctrina Gérin-Lajoie", que postula l'acció exterior com a perllongació externa de les competències internes. A més, les representacions espanyoles a l'exterior haurien d'incorporar representants de les nacionalitats, amb caràcter diplomàtic, juntament amb la figura de l'agregat autonòmic. Lògicament, alguns d'aquests canvis implicarien modificar la Constitució espanyola, o bé fer-ne una lectura ben diferent a la que s'ha fet fins ara. Cal recordar, com feia *La Vanguardia* en un article recent, que l'evolució de les cartes mages en diferents països europeus ha inclòs nombroses reformes. Així, França ha reformat la seva Constitució 14 cops des de l'aprovació el 1958; Itàlia, 11 cops des de 1948; Alemanya, 44 cops des de 1949, mentre que Espanya només 1 cop des de 1978.

Per acabar, des del punt de vista administratiu (o organitzatiu si es vol), crec que, després de més de 20 anys d'autogovern, és l'hora de dotar-nos d'una estructura comuna per a la política exterior, que reuneixi els esforços que ara es porten a terme des de diferents unitats, i que permeti donar forma a un veritable Departament de Relacions Exteriors. *La creació d'un Departament no només contribuiria a millorar la coordinació, sinó que també afegiria visibilitat a la nostra política de relacions exteriors, un aspecte crucial per a la presència política de Catalunya en el món.*

Vull acabar la meva intervenció amb un to optimista. Totes les propostes que he fet de manera tan condensada i a tall de pinzellada, són un horitzó cap al qual podem anar convergint. No hem perdut cap tren, i els vagons

en què hem viatjat fins ara, tot i no ser de primera, eren vagons i seients dignes. Tots sabem les dificultats que ha tingut el govern català per afiançar una certa política exterior (des dels primers viatges del President, fins a l'obertura d'oficines comercials arreu, o el paper de "advocacy" per una presència a Europa). El Tribunal Constitucional va ser reaci al principi, però més endavant va flexibilitzar la seva posició. D'altra banda, no tothom sap (o no és tan evident) que canviar les estructures de govern no és tan senzill com això. Els qui s'ho miren des de fora, de vegades sobrevaloren la capacitat dels líders polítics per configurar els seus governs i influir en la realitat d'acord amb el seu programa, i amb el que creuen que seria el millor per al país. Però hi ha multitud de fets i condicionants que afecten les decisions; també en el cas que ens ocupa. Així, per exemple, la determinació per Llei del nombre de conselleries de la Generalitat ha impedit fins fa poc l'ampliació del nombre de carteres. Ara això es pot fer per decret, i així es va crear el DURSI, i se'n poden crear de noves. També cal tenir en compte que no és fàcil variar una política quan les unitats que l'han estat executant han fet una bona feina, i quan el sentit comú sembla indicar que les coses no s'han de canviar si ja funcionen prou bé. *Però no hem confondre això amb la inèrcia per fer les coses d'una altra manera, o en política, per imaginar i fer possible l'impensable, com deia Claude Morin. És aquesta inèrcia la que cal superar, justament per fer les coses, si cal, encara millor, amb l'objectiu posat en Catalunya i els seus ciutadans i ciutadanes, i en els seus interessos i aspiracions.*

Moltes gràcies.

Declaració política de les regions constitucionals de Baviera, Catalunya, Escòcia, Renània-Westfàlia del Nord, Salzburg, Valònia i Flandes

Portada

Mitjançant aquesta declaració conjunta, les regions constitucionals de Baviera, Catalunya, Renània-Westfàlia del Nord, Salzburg, Escòcia, Valònia i Flandes (coordinador de la iniciativa) desitgen contribuir al debat sobre el futur de la Unió europea i les seves tasques fonamentals. Al mateix temps, esperen que aquesta iniciativa permeti destacar alguns temes d'importància vital per a aquestes regions.

- Les regions constitucionals tenen un interès específic en el debat sobre el futur de la Unió europea. En primer lloc, perquè el procés d'integració afecta directament les seves competències. En segon lloc, perquè malgrat el seu important paper en l'execució de la legislació europea, les regions no tenen suficient veu en la preparació i determinació de les polítiques i la legislació europees. En conseqüència, les regions constitucionals reclamen participar directament en els treballs preparatoris de la Conferència Intergovernamental de 2004.
- Les regions constitucionals insten a no restringir la discussió als temes proposats a la Conferència Intergovernamental de Niça, i sol·liciten afegir com a tema de debat "*el lloc i el paper de les regions en el procés europeu de presa de decisions i el seu marc institucional*".
- El principi de subsidiarietat ha de prendre's com a base per al debat sobre les tasques fonamentals, un debat que haurà de conduir a una Unió europea efectiva que només haurà d'intervenir en la mesura que els objectius de l'acció pretesa no puguin ser assolits de manera suficient en els nivells regional i nacional.
- Les missions de la Unió europea han de ser revisades atentament, i de conformitat amb el principi de subsidiarietat, han de ser redefinides mitjançant una assignació competencial més clara, que permeti distingir les competències de la UE de les dels seus Estats membres i regions. En aquest punt, les regions constitucionals estan a favor d'una solució flexible, que no obstaculitzi el procés d'integració europea.
- Amb la finalitat d'assegurar el respecte al principi de subsidiarietat, i garantir així el ple respecte dels àmbits competencials propis de les regions constitucionals caldrà reforçar el paper polític d'aquestes regions en el si de la Unió europea.

Declaració política de les regions constitucionals: Baviera, Catalunya, Escòcia, Renània-Westfàlia del Nord, Salzburg, Valònia i Flandes

En els darrers decennis, el continent europeu ha experimentat uns canvis transcendents. En primer lloc, Europa s'enfronta al gran repte de la globalització, que es caracteritza per un nivell creixent d'interdependència. En segon lloc, la Unió europea ha de dur a bon terme el repte històric de l'ampliació. Finalment, una altra qüestió no menys important és la tendència creixent a la regionalització actualment en curs en el si dels diferents Estats membres, un fenomen que dona major rellevància al nivell regional i a la seva importància en el procés de presa de decisions, a més dels nivells europeu i nacional.

Cada cop és més evident que el sistema polític aplicat en el seu moment a la Comunitat europea (que constituïria més endavant la Unió europea) durant la postguerra necessita adaptar-se al canviant panorama social i polític actual. L'arquitectura institucional tradicional es basa en la interacció entre l'estat-nació i la Unió europea, sense tenir en compte la tendència cap a un govern a nivells múltiples, on l'estructura tradicional de govern està donant pas de manera progressiva a uns "sistemes de govern a estrats múltiples".

En els darrers anys hem observat una disminució del recolzament polític al procés d'integració europea en el si de diversos Estats membres. En aquest sentit, és de vital importància per a la Unió europea el desenvolupament d'una nova perspectiva capaç de guanyar-se el suport dels ciutadans per donar un nou impuls a la Unió europea.

Les regions constitucionals tenen un interès especial en el debat sobre el futur de la Unió europea. En primer lloc, perquè el marge de maniobra de la seva acció política es veu afectat pel procés d'integració, en la mesura que en diversos àmbits polítics i amb el pas del temps, la Unió europea ha anat interpretant i utilitzant les seves competències de manera cada cop més àmplia. En segon lloc, perquè algunes regions tenen un rol decisiu en l'execució de la legislació europea, i en canvi, en la majoria d'Estats membres no tenen una participació suficient en la preparació i la determinació de les polítiques i la legislació europea. I en tercer lloc, perquè en una societat democràtica, els ciutadans tenen dret a saber, en el moment d'anar a les urnes, a qui estan atribuint una determinada competència, i per tant, una determinada responsabilitat.

./..

I. EL DEBAT SOBRE EL FUTUR DE LA UNIÓ EUROPEA I LES SEVES TASQUES FONAMENTALS

1. Participació de les regions en el debat sobre el futur de la Unió Europea

Existeix un consens general sobre el fet que la Conferència Intergovernamental de 2004 s'hauria de preparar de manera diferent a com es va preparar la Conferència Intergovernamental de Niça. Aquest cop, els reptes als quals ens enfrontem són molt més importants, de manera que és encara més necessari prestar una atenció especial a la fase preparatòria.

En aquest sentit, i independentment de la modalitat d'estructura de debat que es prefereixi (una "convenció" o una altra estructura apropiada), les regions constitucionals reivindiquen una participació directa en els treballs preparatoris de la Conferència Intergovernamental de 2004.

Les regions constitucionals estan d'acord en el fet que convé prestar una atenció particular als quatre temes destacats a la "Declaració sobre el futur de la Unió" de Niça, però desitgen ampliar la discussió i insten a afegir com a tema de debat *"el rol i el lloc de les regions en el procés europeu de presa de decisions i el seu marc institucional"*.

J..

2. El principi de subsidiarietat com a guia per al debat sobre les tasques fonamentals i la delimitació de competències

Les regions constitucionals sol·liciten que el debat sobre les tasques fonamentals i la delimitació de competències arribi a solucions que garanteixin una major transparència i responsabilitat en el funcionament i les estructures de la Unió europea. Les regions assumeixen la seva responsabilitat i recolzen els esforços per tal de bastir una Unió europea més democràtica i eficient.

Qualsevol plantejament de reforma hauria de tenir en compte, com a punt de partida, els següents principis, actualment formulats als Tractats:

- El principi d'atribució de competències, és a dir, el fet que la Unió europea només pot actuar dins els límits de les competències que li són atribuïdes pels Tractats
- El principi de subsidiarietat, segons el qual la Unió europea només podrà actuar en la mesura que els objectius de l'acció pretesa no puguin ser assolits de manera suficient a nivell regional o nacional
- El principi de proporcionalitat, és a dir la restricció de l'acció de la UE a la mesura necessària per assolir els objectius dels Tractats
- L'obligació de respectar la identitat nacional dels Estats membres, que inclou la identitat i la diversitat cultural de les regions

Aquests principis hauran de ser tinguts en compte durant el procés que ha de conduir a la definició de solucions no ambigües per a una millor i més clara atribució de competències a la Unió europea. Les missions de la Unió europea han de ser revisades atentament, i de conformitat amb el principi de subsidiarietat, han de ser redefinides mitjançant una assignació competencial més clara, que permeti distingir les competències de la UE de les dels seus Estats membres i regions. En aquest punt, les regions constitucionals estan a favor d'una solució flexible, que no obstaculitzi el procés d'integració europea.

La propera ampliació, i el desenvolupament futur de la Unió europea requereixen donar una estructura més clara a l'edifici institucional, tot posant un èmfasi especial en la simplificació i revisió dels tractats. En aquest context, les regions constitucionals insten a crear un marc d'acció més transparent per a les diferents esferes de govern, que permeti als ciutadans distingir de manera més clara el/s nivell/s de govern que són responsables en cada cas.

Cal assumir la necessitat que les competències de la Unió europea es concentrin en algunes tasques fonamentals, ja que el ventall de competències actual va més enllà de les possibilitats d'una Unió ampliada. La implicació de la Unió europea en un excés d'activitats posa en perill l'efectivitat, la responsabilitat, la transparència i la proximitat del procés de presa de decisions comunitari.

Per aquest motiu, les regions constitucionals demanen que, en el context d'una millor delimitació de competències, es procedeixi a revisar també la divisió de responsabilitats polítiques entre la Unió europea, d'una banda, i els Estats membres i les seves regions, de l'altra. Això es fa palès especialment en les següents àrees polítiques: "funcionament del mercat interior", "política regional i cohesió econòmica i social", "política agrícola comuna", "política de medi ambient", "societat de la informació, recerca i tecnologia", "educació, mitjans de comunicació i cultura". En aquest context, és important reduir l'abast d'aplicació dels articles 94-95 del Tractat, de manera que les mesures basades en aquestes provisions vagin adreçades directament i prioritària a l'establiment i funcionament del mercat interior.

Les regions constitucionals demanen que tots els nivells de govern -europeu, nacional i regional- siguin directament associats als treballs sobre aquests temes, amb el triple objectiu de

JORNADES

Documentació

La projecció exterior
de Catalunya

Institut d'Estudis Autònoms
Direcció General de Relacions Exteriors de la Generalitat de Catalunya
Centre d'Estudis de Temes Contemporanis

SUMARI

I. Relació de legislació, jurisprudència i bibliografia

1. Selecció de disposicions legislatives
2. Selecció de jurisprudència constitucional
3. Acords exteriors de Catalunya
4. Selecció de bibliografia
5. Adreces electròniques

II. Documentació

- Exposició de motius del projecte de Llei Orgànica per la qual s'autoritza la ratificació per Espanya del Tractat de Niça pel qual es modifiquen el Tractat de la Unió Europea, els Tractats constitutius de les Comunitats Europees i determinats actes connexos. 15 de juny de 2001
- Esmenes al projecte de Llei orgànica per la qual s'autoritza la ratificació per Espanya del Tractat de Niça. 29 de juny de 2001
- Projecte de Llei de cooperació al desenvolupament. 6 de juny de 2000
- Declaració dels Presidents de les regions amb competències legislatives, Barcelona, 24 de novembre de 2000. Congrès des pouvoirs locaux et regionaux de l'Europe-Consell d'Europa.
- Declaració política de les regions constitucionals de Baviera, Catalunya, Escòcia, Renània-Wesfàlia del Nord, Salzburg, Valònia i Flandes. Brussel·les, 28 maig de 2001.

I. Relació de legislació, jurisprudència i bibliografia

1. SELECCIÓ DE DISPOSICIONS LEGISLATIVES I ALTRES ACTES

Cooperació transfronterera i interregional europea

Consell d'Europa

- Carta Europea de l'Autonomia Local, Estrasburg, 15 d'octubre de 1985
STE núm. 122; BOE núm. 47, de 24-2-1989
- Conveni Marc Europeu sobre cooperació transfronterera entre comunitats o autoritats territorials, Madrid, 21 de maig de 1990.
STE núm. 106; BOE núm. 248, de 16-10-1990
- Carta Europea de les llengües regionals o minoritàries, Estrasburg, 2 d'octubre de 1992, *STE núm. 148*.
- Protocol addicional al Conveni Marc Europeu sobre cooperació transfronterera entre comunitats o autoritats territorials, Estrasburg, 9 de novembre de 1995, *STE núm. 159*
- Protocol núm. 2 al Conveni Marc Europeu sobre cooperació transfronterera entre comunitats o autoritats territorials relatiu a la cooperació interterritorial, Estrasburg, 5 de maig de 1998, *STE núm. 169*.
- Projecte de Carta de l'autonomia regional, 1997.

Comunitat Europea

- Carta Comunitària de la Regionalització, 5 de maig de 1988, Parlament Europeu.
- Reglament intern del Comitè de les Regions
DOCE L 132, de 27-5-1994
- Resolució de 16 de maig de 1997, del Parlament Europeu, sobre la cooperació transfronterera i interregional.
- Comunicació de la Comissió als Estats membres, de 28 d'abril de 2000, per la qual es fixen orientacions per a una iniciativa comunitària de cooperació transeuropea destinada a afavorir un desenvolupament harmoniós i equilibrat del territori europeu (INTERREG III).
DOCE C 143, de 23-5-2000

Acció exterior autonòmica i participació en les institucions europees

Estat

Disposicions legislatives

- Reial decret 2105/1996, de 20 de setembre, pel qual es crea la Conselleria per a Assumptes Autonòmics a la Representació Permanent d'Espanya davant la Unió Europea.
BOE núm. 229, de 21-9-1996
- Llei 2/1997, de 13 de març, per la qual es regula la Conferència per a Assumptes relacionats amb les Comunitats Europees.
BOE núm. 64, de 15-3-1997

- Tractat entre el Regne d'Espanya i la República Francesa sobre cooperació transfronterera entre entitats territorials, Baiona, 10 de març de 1995.
BOE de 10-3-1997
- Reial decret 1317/1997, d'1 d'agost, sobre comunicació prèvia a l'Administració General de l'Estat i publicació oficial dels convenis de cooperació transfronterera de Comunitats Autònomes i entitats locals amb entitats territorials estrangeres.
BOE núm. 207, de 29-8-1997
- Llei 23/1998, de 7 de juliol, de cooperació internacional per al desenvolupament.
BOE núm. de 8-7-1998

Actes i documents diversos

- Acord de la Conferència sectorial per a assumptes relacionats amb les Comunitats Europees, de 29 de novembre de 1990, per regular la intervenció de les Comunitats Autònomes en les actuacions de l'Estat en procediments precontenciosos de la Comissió de les Comunitats Europees i en els assumptes relacionats amb el TJCE que afectin les seves competències.
BOE núm. 216, de 8-9-1992
- Acord d'institucionalització de la Conferència sectorial per a assumptes relacionats amb les Comunitats Europees, de 29 d'octubre de 1992.
BOE núm. 241, de 8-10-1993
modificat per Acord de 14 de juny de 1994, *BOE núm. 257, de 27-10-1994*
- Acord de la Conferència per a assumptes relacionats amb les Comunitats Europees, de 30 de novembre de 1994, sobre la participació interna de les Comunitats Autònomes en els assumptes comunitaris a través de les conferències sectorials.
BOE núm. 69, de 22-3-1995
- Resolució de 13-12-1995, per la qual es fa pública la signatura per la Comunitat Autònoma del País Basc de dos acords de la Conferència per assumptes relacionats amb les Comunitats Europees.
BOE de 22-12-1995
- Acta constitutiva de la Comissió bilateral de cooperació Administració de l'Estat-Administració del País Basc per assumptes relacionats amb les Comunitats Europees, de 30 de novembre de 1995.
- Informe de la Ponència de la Comissió General de les Comunitats Autònomes sobre el paper i les funcions dels ens territorials en el futur de la Unió Europea.
BOCG Senat, V Legislatura, Sèrie I, núm. 360, de 21-12-1995
- Acord de la Conferència per a assumptes relacionats amb les Comunitats Europees, de 5 de juny de 1997, pel qual s'aprova el Reglament interior de la conferència.
BOE núm. 189, de 8-8-1997
- Acord de la Conferència per a assumptes relacionats amb les Comunitats Europees, d'11 de desembre de 1997, relatiu a la participació de les Comunitats Autònomes en els procediments davant el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees.
BOE núm. 79, de 2-4-1998

- Acord de la Conferència per a assumptes relacionats amb les Comunitats Europees, relatiu al procediment per donar compliment a l'establert en el Reial decret 1317/1997, d'1 d'agost. *BOE núm. 297, de 12-12-1997*
- Acord de la Comissió mixta Congrés-Senat per a la Unió Europea, de 4 de març de 1998.
BOCG, CG, Sèrie A, núm. 176, de 10-3-1998
- Acord del Ple del Congrés dels Diputats, de 10 de març de 1998.
BOCG, CD, Sèrie D, núm. 258, de 23-3-1998
- Compareixença del secretari d'Assumptes Europeus per informar sobre la fórmula per la qual s'articularà la participació de les Comunitats Autònomes als Consells de Ministres de la UE, en virtut del mandat parlamentari i de l'Acord de 21 de setembre de 1999. Comissió mixta per a la Unió Europea.
DSCG núm. 24, any 2000

Catalunya

Disposicions legislatives

- Decret 237/1982, de 20 de juliol, de creació del Patronat Català Pro Europa.
DOGC núm. 249, de 13-8-1982
- Decret 236/1987, de 13 de juliol, de constitució del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya.
DOGC núm. 869, de 27-7-1987
- Llei 1/1989, de 16 de febrer, de creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis.
DOGC 1109, de 20-2-1989
Modificada per Llei 10/1995, de 27 de juliol. *DOGC núm. 2083, de 2-8-1995*
- Decret 227/1991, de 7 de maig, de constitució del Consorci Català de Promoció Exterior de Catalunya.
DOGC núm. 1514, de 6-11-1991
- Llei 18/1996, de 27 de desembre, de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior.
DOGC núm. 2300, de 31-12-1996
- Decret 190/1997, de 30 de juliol, de modificació parcial de l'estructura del Departament de la Presidència. (Creació de la Direcció General de Relacions Exteriors)
DOGC núm. 2447, de 4-8-1997
- Decret 118/1998, de 26 de maig, pel qual s'aprova el Reglament de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior.
DOGC núm. 2652, de 3-6-1998
Modificat pel Decret 357/2000, de 7 de novembre.
DOGC núm. 3265, de 14-11-2000
- Decret 251/2000, de 24 de juliol, de reestructuració de la Direcció General de Relacions Exteriors.
DOGC núm. 3196, de 2-8-2000

- Ordre de 7 de juny de 2001, per la qual s'aproven les bases reguladores d'ajuts a les comunitats catalanes de l'exterior i s'efectua una segona convocatòria dels ajuts corresponents a l'any 2001.
DOGC núm. 3415, de 22-6-2001

Actes i documents diversos

- Sessió informativa sol·licitada pel conseller de Governació i Relacions Institucionals per a informar sobre els objectius generals de l'Administració de la Generalitat amb relació a la projecció exterior. Comissió sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat.
Diari de Sessions del Parlament de Catalunya, VI legislatura, 21-3-2000
- Projecte de Llei de cooperació al desenvolupament.
BOPC núm. 69, de 13-6-2000

2. SELECCIÓ DE JURISPRUDÈNCIA CONSTITUCIONAL

STC 154/1985, de 12 de novembre (Institut Galleg de Batxillerat a distància)
 STC 137/1989, de 20 de juliol (Comunicat de col·laboració)
 STC 17/1991, de 31 de gener (Llei de Patrimoni artístic)
 STC 165/1994, de 26 de maig (Oficina Basca a Brussel·les)
 STC 15/1997, de 30 de gener (Estructura del Departament de Comerç, Turisme i Consum de la Generalitat de Catalunya)

3. ACORDS EXTERIORS DE CATALUNYA

- Acord constitutiu de la Comunitat de Treball dels Pirineus, Pau, 4 de novembre de 1983.
- Declaració d'intencions entre la Regió Valona i la Generalitat de Catalunya, Leuven-La-Neuve, 12 de maig de 1987.
- Conveni entre el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i la Fundació Torres García d'Uruguai, 1988.
- Conveni de Cooperació entre l'Agència de Desenvolupament Econòmic de l'Estat de Rio de Janeiro i el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial (CIDEM), 1988.
- Declaració Comuna de la Regió Rhône-Alpes i de la Generalitat de Catalunya, Barcelona, 24 de març de 1988.
- Memoràndum d'Acord entre els presidents de Baden-Württemberg, Catalunya, Lombardia i Rhône-Alpes, Stuttgart, 9 de setembre de 1988.
- Declaració Conjunta de la Generalitat de Catalunya i del Land Baden-Württemberg, Barcelona, 3 de novembre de 1988.
- Cadre de Coopération entre la Generalité de Catalogne et la Région Midi-Pyrénées, 8 de febrer de 1989.
- Declaració Conjunta del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i del Staatsrat für Kunst del Land Baden-Württemberg, Stuttgart, 20 de juny de 1989.

- Declaració Conjunta de cooperació entre la Generalitat de Catalunya i la Regió de Lorena, Barcelona, 9 d'octubre de 1989.
- Protocol entre el Govern d'Estònia i la Generalitat de Catalunya, 1989.
- Declaració d'Associació i Memoràndum d'Acord de Cooperació entre els Presidents de Baden-Württemberg, Catalunya, Lombardia, Rhône-Alpes i Ontario, Toronto, 25 de juny de 1990.
- Memoràndum d'Amistat i Cooperació entre l'Estat d'Illinois i la Generalitat de Catalunya, Barcelona, 17 de setembre de 1990.
- Protocol de Cooperació entre el Govern de la Província de Buenos Aires i la Generalitat de Catalunya, Barcelona, 12 de novembre de 1990.
- Declaració Conjunta del Land de Baden-Württemberg i de la Generalitat de Catalunya, Barcelona, 27 de març de 1991.
- Declaració Conjunta del Principat de Wales i de Catalunya, Barcelona, 16 d'octubre de 1991.
- Carta de l'Euroregió entre Catalunya, Midi-Pyrénées i Languedoc-Roussillon, Perpinyà, 19 d'octubre de 1991.
- Protocol de Cooperació entre el President de la Generalitat de Catalunya, el President de la Regió Languedoc-Roussillon i el President de la Regió Midi-Pyrénées Perpinyà, 19 d'octubre de 1991.
- Comunicat de Presidents, (President de la Generalitat de Catalunya, el President de la Regió Languedoc-Roussillon i el President de la Regió Midi-Pyrénées, Perpinyà, 19 d'octubre de 1991.
- Acta d'Intencions per a la col·laboració entre la Regió de Llombardia i la Regió de Catalunya en el camp de la formació professional, Milano, 22 de novembre de 1991.
- Declaració conjunta entre el President del Govern de la República Txeca i el President de la Generalitat de Catalunya, Barcelona, 26 de novembre de 1991.
- Declaració d'Intenció de cooperació entre el Consell de Salut de Texas i el Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya, 1992.
- Declaració Conjunta de Flandes i Catalunya, Barcelona, 28 de maig de 1992.
- Conveni de Cooperació en matèria de formació professional ocupacional entre la Regió Languedoc-Roussillon, la Regió Midi-Pyrénées i la Generalitat de Catalunya, Perpinyà, 10 de juliol de 1992.
- Acord d'Amistat i Cooperació entre Catalunya i la Província de San Juan (Regió de Nuevo Cuyo), Barcelona, 25 de setembre de 1992.
- Acord de Cooperació entre el Govern de Wallonie i la Generalitat de Catalunya, Barcelona, 24 de maig de 1993.
- Protocol de Cooperació entre el Ministeri del Desenvolupament Tecnològic i de l'Ocupació de la Regió Valona i el Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya per al desenvolupament d'accions comunes dins del marc energètic, Barcelona, 1 de març de 1994.
- Acord relatiu a la construcció d'una nova via fronterera entre Massanet de Cabrenys (Espanya) i Coustouges (França) amb un pas superior sobre el riu Major entre el département des Pyrénées-Orientales i la Generalitat de Catalunya (BOE, 16-11-1994).
- Résolutions des Présidents des Quatre Moteurs pour l'Europe pour une strategie européenne des Quatre Moteurs, 17 de març de 1995.

- Quatre Moteurs pour l'Europe: Groupe de Projet Teleregions, Résolutions, 17 de març de 1995.
- Declaració Comuna de Presidents de la Comunitat de Treball dels Pirineus (País Basc, Catalunya, Navarra, Aragó, Aquitània, Languedoc-Roussillon, Midi-Pyrénées i Andorra), Argeles-Gazost, 26 d'abril de 1995.
- Acord de Cooperació entre el Governador de l'Estat de Florida i el President de la Generalitat de Catalunya, Tallahassee, 20 de setembre de 1995.
- Procedure interne de fonctionnement "Quatre moteurs pour l'Europe" (Bilan de l'année 1995, décembre).
- Declaració Comuna de Presidents de la Comunitat de Treball dels Pirineus (País Basc, Catalunya, Navarra, Aragó, Aquitània, Languedoc-Roussillon, Midi-Pyrénées i Andorra), Pamplona, 17 d'abril de 1996.
- Protocol de constitució de l'organisme de coordinació de la cooperació entre Catalunya i Gävleborg en matèria de formació d'adults i de cultura, Barcelona, 16 de desembre de 1996.
- Declaració dels Presidents de les regions amb competències legislatives, Barcelona, 24 de novembre de 2000. Congrès des pouvoirs locaux et régionaux de l'Europe-Consell d'Europa.
- Declaració política de les regions constitucionals de Baviera, Catalunya, Escòcia, Renània-Wesfàlia del Nord, Salzburg, Valònia i Flandes. Brussel·les, 28 maig de 2001.

4. BIBLIOGRAFIA

Relacions exteriors de governs subestats en general

- AAVV. *La acción exterior y comunitaria de Länder, regiones, cantones y comunidades autónomas*, Vitoria-Gasteiz, IVAP, 1994.
- ALDECOA F. i KEATING M.(ed.), *Paradiplomacy in Action*, Londres, Frank Cass, 1999.
- ASTOLA MADARIAGA, J. *El poder regional de la Unión Europea*. IVAP, 1994.
- BELLINI N., "La politica economica estera delle Regioni d'Europa: soggetti, contenuti, strategie", a *Fed.Soc.* III, 1, 1996.
- CASTERMANS-HOLLEMAN M.(ed), "The role of the Nation State in the 21st Century. Human rights, international organisations and foreign policy". *Essays in honour of Peter Baehr*, The Hague, 1998.
- DEHOUSSE, R., *Fédéralisme et relations internationales*. Bruylant, Bruxelles, 1991.
- DUCHACEK I., LATOUCHE D, i STEVENSON G.(ed.), *Perforated Sovereignties and International Relations. Trans-Sovereign Contacts of Subnational Governments*, Westport (Connecticut), Greenwood Press, 1988.
- ENGEL CH., *Le rôle des régions dans l'exercice des compétences externes des états en europe occidentale*, Trans European Policy Studies Association, Nancy 1992.
- GALTUNG, J. *Fundamentalismo USA: fundamentos teológico-políticos de la política exterior estadounidense*. Icaria, Barcelona, 1999.

GOSALBO BONO, R. "Personalidad y competencias internacionales de los Estados miembros de las federaciones en el federalismo contemporáneo". *ADI*, vol 2, 1975.

KEATING, M. "Regionalismo, autonomía y regímenes internacionales", *Working Papers* (Institut de Ciències Polítiques i Socials) núm. 66, 1993.

-*Naciones contra el Estado*. Ariel, Barcelona, 1996.

MAHIEU, M. "Federalisme et relations extérieures", *Administration Publique, Revue du droit public et de sciences administratives*, T. 2-3, 1994.

MICHAELMANN H.J. i SOLDATOS P.(ed.), *Federalism and International Relations. The Role of Subnational Units*, Oxford, Clarendon Press, 1990.

OSMAN, F., "Un nouveau champ d'exploration pour le droit international privé: la coopération transfrontière entre collectivités publiques infra-étatiques", *Revue Critique de Droit International Privé*, núm. 86 (3), 1997.

PALERMO, F., *Il potere estero delle regioni*. CEDAM, 1999.

PÉREZ GONZÁLEZ, M. "La acción exterior de los entes descentralizados en la construcción europea", *Acción exterior de la Unión Europea y Comunidad Internacional*. Universidad Carlos III de Madrid-BOE, 1998.

PETSCHEN, S. "La cooperación internacional mediterránea de las entidades subestatales", Jiménez Piernas, C. (ed.). *La responsabilidad internacional. Aspectos de derecho internacional público y de derecho internacional privado*. Alicante: Asociación española de profesores de derecho internacional y relaciones internacionales, 1990.

- "La Región como ámbito de identificación con el grupo básico y su exigencia de proyección internacional". *Revista CIDOB d'Afers internacionals*, núm. 22, 1991.

SALADIN, P. "Le pouvoir extérieur des unités décentralisées", *Federalism and decentralization*. Editions Universitaires Fribourg Suisse, 1987.

Acció exterior i participació de les comunitats autònomes a les institucions europees

AAVV. *Relaciones internacionales y comunidades Autónomas*. (Seminario celebrado en Barcelona el 9-5-1990). Barcelona, Institut d'Estudis Autònoms, 1990.

AAVV. *La participación de las Comunidades Autónomas en los asuntos comunitarios europeos*. MAP, 1995.

AAVV. *La participación de las Comunidades Autónomas en los Consejos de Ministros de la Unión Europea*. IVAP, Oñati, 1998.

AAVV. *Relaciones con la Unión Europea y actividad exterior. Derecho Público de Castilla y León*, 1999.

AAVV. "Las funciones del Senado respecto a la participación de las Comunidades Autónomas en los asuntos de la UE", *Ante el futuro del Senado*. Institut d'Estudis Autònoms, Barcelona, 1996.

ALBERTÍ ROVIRA, E., "El modelo español de participación de las Comunidades Autónomas en los asuntos europeos", *Informe sobre las Comunidades Autónomas 1994*, Instituto de Derecho Público, Barcelona, 1995.

ARIAS, Mª A. "Comunitats Autònomes i relacions internacionals. Un estudi de jurisprudència constitucional". *Autonomies* núm. 21, 1996.

- BELTRÁN GARCÍA, S., *Los acuerdos exteriores de las comunidades autónomas españolas. Marco jurídico y perspectivas de futuro*, Generalitat de Catalunya, Universitat Autònoma de Barcelona, 2001.
- BUSTOS GISBERT, R., *Relaciones internacionales y comunidades autónomas*, Madrid, Centro de Estudios Constitucionales, 1996.
- CASANOVAS Y LA ROSA, O., "La proyección autonómica en la Comunidad Europea", *Comunidades Autónomas y Comunidad Europea*. Valladolid: Cortes de Castilla y León, 1991.
- CONDE MARTÍNEZ, C., *La acción exterior de las comunidades autónomas. La institucionalización de gobiernos territoriales y la integración internacional*, Madrid, Tecnos, 2000.
- DE DALMAU ORIOL, C., "Propostes i aspiracions de les Comunitats Autònomes sobre l'articulació de mecanismes per garantir la participació autonòmica en la presa de decisions en el sí de la Unió Europea", *Autonomies* núm.22. La participació de les CA en la formació del dret comunitari. 1997
- MORENO VÁZQUEZ, M., "La relativa evolución del sistema de participación autonómica en los procedimientos ante el Tribunal de Justicia de las Comunidades Europeas", *Revista de Derecho Comunitario Europeo*, núm. 6, 1999.
- MURILLO DE LA CUEVA, E.L., *Comunidades Autónomas y política europea*. IVAP.Civitas, Madrid, 2000.
- PARDO, J.L., *La acción exterior de las Comunidades Autónomas. Teoría y práctica*. Ministerio de Asuntos Exteriores, Madrid, 1995.
- PÉREZ TREMP, P., "Comunitats autònomes i activitat exterior en la jurisprudència del Tribunal Constitucional", *Autonomies*, núm. 13, 1991.
- "La participación de las Comunidades Autónomas en los asuntos comunitarios europeos". *Administraciones públicas y Constitución: reflexiones sobre el XX aniversario de la Constitución española de 1978*. INAP, Madrid, 1998.
- PÉREZ TREMP, P. (coord.), CABELLOS, M.A. i ROIG, E. *La participación europea y la acción exterior de las comunidades autónomas*, Barcelona, Generalitat de Catalunya, Marcial Pons, 1998.
- PIÑOL, J.Ll. "La contribución de la Asamblea de las Regiones de Europa al desarrollo de las acciones internacionales de las Comunidades Autónomas", *Informe Pi i Sunyer sobre Comunidades Autónomas 1995-96*. Barcelona, 1997.
- REMIRO BROTONS, A., *La acción exterior del Estado*, Tecnos, 1984.
- RODRÍGUEZ-ARANA MUÑOZ, J., "Situación y perspectivas de la participación de las Comunidades Autónomas en la Unión Europea". *Noticias UE*, núm.179.
- ROIG MOLÉS, E., "La Ley 2/1997, y la posición de la Conferencia para asuntos relacionados con las Comunidades Europeas", *CDP*, núm. 2, set-des. 1997.
- "Asimetría y participación autonómica en la formación de la voluntad española en asuntos de la UE: ¿participación a dos velocidades?", *Revista Vasca de Administración Pública*, núm. 55, setembre-desembre 1999.
- "La Conferencia para asuntos relacionados con las Comunidades Europeas", *Informe sobre las Comunidades Autónomas*, 1999, Instituto de Derecho Público, Barcelona, 2000.

Relacions exteriors de Catalunya, Flandes i Quebec

- ARIAS MARTÍNEZ M.A., "La actuación exterior y comunitaria de las regiones y comunidades belgas: panorámica descriptiva", *RAP* núm. 143, 1997.
- BALTHAZAR, L., BÉLANGER, L. i MACE, G.(ed.), *Trente ans de politique extérieure du Québec, 1960-1990*, Quebec, Editions du Septentrion, 1993.
- BROSSARD, J. "Le droit du peuple québécois de disposer de lui-même au regard du droit international" *ACDI*, vol XV, 1977.
- BERNIER, L., *De Paris à Washington. La politique internationale du Québec*, Sainte-Foy, Presses Universitaires du Québec, 1996.
- COLLETIS, G. i KUKAWKA, P., *Les Quatre Moteurs pour l'Europe. la coopération scientifique et technologique de la Région Rhône-Alpes avec le Baden-Württemberg, la Catalogne et la Lombardie. Conclusion et Recommandations*, Université Pierre Mendès France, Grenoble, 1991.
- GARCÍA i SEGURA, C., "La proyección exterior de Cataluña y su dimensión mediterránea: el Arco Latino, *Centre d'Estudis sobre la Pau i el Desarmament, Papers de Recerca*, núm. 2, 1993.
- "L'activitat exterior de Quebec: giro económico y consolidación", *Autonomies*, núm. 16, juliol 1993, Barcelona.
 - *L'activitat exterior de les regions: una dècada de projecció exterior de Catalunya*, Barcelona, Fundació Bofill, 1995.
- GROUP COUDENBERG, *Les relations extérieures dans la Belgique fédérale*, Bruxelles, 1990.
- LAGASSE, Ch. E., "Le système des relations internationales dans la Belgique fédérale", *Courrier hebdomadaire*, núm. 1549-1550, 1997.
- LEJEUNE, Y., "La acción exterior de las Regiones y las Comunidades belgas y su participación en la celebración de tratados internacionales", *La acción exterior y comunitarias de los Länder, Regiones, Cantones y Comunidades Autónomas*, vol. I Vitoria-Gasteiz: IVAP, 1994.
- LLIMONA, J., "La cooperació interregional: balanç i perspectives" a Seminari sobre integració europea i participació regional: les regions després de Maastricht. *QT* núm. 39, Institut d'Estudis Autònoms, 1993.
- LLIMONA, J., RIBA, M., FERNÁNDEZ, A. "La Comunitat de Treball dels Pirineus. Balanç d'activitats 1982-1992", *Quaderns del setmanari informatiu de la Dir. Gral. d'Administració Local*, núm. 19, juliol 1992.
- MORIN, C., *L'art de l'impossible. La diplomatie québécoise depuis 1960*, Mont-real, Boréal, 1987.
- PÉREZ TREMPES, P., "El ámbito lingüístico catalán, la colaboración entre comunidades autónomas y proyección exterior de la lengua catalana". *Estudios jurídicos sobre la Ley de política lingüística*. Miguel Herrero de Miñón. Marcial Pons, Madrid, 1999.
- PETSCHEN, S. "La política exterior de la Comunidad Autónoma de Cataluña". *Política Exterior*, 1988
- PIÑOL, J.LL, *Les possibilitats d'acció exterior de Catalunya en el marc de la Constitució espanyola*, *Catalunya, Quebec: dues nacions, dos models culturals*. Barcelona, Generalitat de Catalunya, 1988.
- "La cuestión del treaty-making power en los Estados federales: el caso de Quebec", *Constitución, Comunidades Autónomas y derecho internacional*. Santiago de Compostela: Xunta de Galicia, 1982.

PUJALS, J.M., *Las nuevas fronteras de Cataluña*. Ariel, Barcelona 1999.
TESSIER, M., "Les relations extérieurs du Québec (octobre-décembre 1991). *Études Internationales*, vol. XXIII, núm. 4, 1992.
URGELL, J., "Donar protagonisme a Catalunya. Cap a una política catalana de relacions exteriors", *Idees*, núm. 6, Barcelona, Generalitat de Catalunya, 2000.
VERHOEVEN, J. "Les formes de la coopération culturelle internationale et la loi du 20 janvier 1978", *JT*, 1978.

5. ADRECES ELECTRÒNIQUES

http://www.gencat.es/relacions_exteriors (Direcció General de Relacions Exteriors de la Generalitat de Catalunya)
<http://www.gencat.es/icm> (Institut Català de la Mediterrània)
<http://www.copca.com> (Consorci de Promoció Comercial de Catalunya)
<http://www.gencat.es/pcpe> (Patronat Català Pro Europa)
<http://www.der.uva.es/constitucional/participacion/>
(Dossier normatiu sobre la participació de les Comunitats Autònomes a la Unió Europea)
<http://www.iigov.org/iigov/cpd/banco/catalunya.htm> (Institut Internacional de Governabilitat de Catalunya; Catalunya pel desenvolupament: normativa en matèria de cooperació internacional)
http://www.vlaanderen.be/ned/sites/regering/beleidsnota/buitenlands_beleid.pdf (Document de política exterior del Govern de Flandes)
<http://www.cor.eu.int> (Comitè de les Regions)
<http://www.coe.fr/cplre> (Congrès des Pouvoirs Locaux et Régionaux de l'Europe - Consell d'Europa)
<http://www.mri.gouv.qc.ca> (Ministeri de Relacions Internacionals del Quebec)
http://www.mri.gouv.qc.ca/pdf/Plan_strat._b.chure_int._PA.pdf (Pla Estratègic del MRI 2001-2004)
http://www.mri.gouv.qc.ca/la_bibliotheque/doct_ger_laj_fr.html (Discurs del ministre quebequès Paul Gérin-Lajoie davant el cos consular de Mont-real el 1965 - "doctrina Gérin-Lajoie")

II. Documentació

BOLETÍN OFICIAL DE LAS CORTES GENERALES

CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

VII LEGISLATURA

Serie A:
PROYECTOS DE LEY

15 de junio de 2001

Núm. 39-1

PROYECTO DE LEY

121/000039 **Orgánica por la que se autoriza la ratificación por España del Tratado de Niza por el que se modifican el Tratado de la Unión Europea, los Tratados constitutivos de las Comunidades Europeas y determinados actos conexos, firmado en Niza el día 26 de febrero de 2001.**

La Mesa de la Cámara, en su reunión del día de hoy, ha adoptado el acuerdo que se indica respecto del asunto de referencia:

(121) Proyecto de Ley.

121/000039.

AUTOR: Gobierno.

Proyecto de Ley Orgánica por la que se autoriza la ratificación por España del Tratado de Niza, por el que se modifican el Tratado de la Unión Europea, los Tratados constitutivos de las Comunidades Europeas y determinados actos conexos, firmado en Niza el día 26 de febrero de 2001.

Acuerdo:

Encomendar Dictamen por el procedimiento de urgencia conforme a los artículos 93.1 y 109 del Reglamento, a la Comisión de Asuntos Exteriores. Asimismo, publicar en el BOLETÍN OFICIAL DE LAS CORTES GENERALES, estableciendo plazo de enmiendas, por un período de ocho días hábiles, que finaliza el día 25 de junio de 2001.

En ejecución de dicho acuerdo se ordena la publicación de conformidad con el artículo 97 del Reglamento de la Cámara.

Palacio del Congreso de los Diputados, 12 de junio de 2001.—P. D. La Secretaria General del Congreso de los Diputados, **Piedad García-Escudero Márquez**.

PROYECTO DE LEY ORGÁNICA, POR LA QUE SE AUTORIZA LA RATIFICACIÓN POR ESPAÑA DEL TRATADO DE NIZA POR EL QUE SE MODIFICAN EL TRATADO DE LA UNIÓN EUROPEA, LOS TRATADOS CONSTITUTIVOS DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS Y DETERMINADOS ACTOS CONEXOS, FIRMADO EN NIZA EL DÍA 26 DE FEBRERO DE 2001.

La firma el día 26 febrero de 2001 del Tratado de Niza permite llevar a término el proceso iniciado por el Tratado de Amsterdam con el fin de preparar las instituciones de la Unión Europea para funcionar en una Unión ampliada.

En efecto, el nuevo Tratado introduce importantes modificaciones que afectan a la composición y funcionamiento de las instituciones y órganos de la Unión, sistema jurisdiccional, mayorías cualificadas, cooperaciones reforzadas, derechos fundamentales, seguridad y defensa, cooperación judicial penal y Tratado CECA.

A partir del 1 de enero de 2005, entrarán en vigor una reponderación de los votos atribuidos a cada Estado miembro en el Consejo que tiene más en cuenta el factor demográfico y nuevas reglas para determinar la mayoría cualificada. En el Protocolo sobre la ampliación de la Unión Europea y declaraciones anejas se establecen las reglas y principios para fijar en los sucesivos tratados de adhesión los votos atribuidos a los nuevos Estados miembros y el umbral de la mayoría cualificada.

El Tratado establece una nueva composición de la Comisión que entrará en vigor a partir del año 2005, modifica el modo de designación de su Presidente y miembros, y refuerza considerablemente las competencias del Presidente.

El sistema jurisdiccional de la Unión es objeto de una profunda reforma, de modo que el Tribunal de Justicia será el competente para conocer con carácter general los recursos prejudiciales y el garante de la unidad de la interpretación y aplicación del Derecho comunitario, mientras que el Tribunal de Primera Instancia será juez de Derecho común en materia de recursos directos. Se crean asimismo salas jurisdiccionales que conocerán de contenciosos muy especializados.

El nuevo Tratado introduce también modificaciones relativas a la composición y organización del Tribunal de Cuentas, Comité Económico y Social y Comité de las Regiones con vistas a la ampliación. En la Declaración relativa a la ampliación de la U.E. se determina, asimismo, el número de escaños que serán atribuidos en estos dos comités a los nuevos Estados miembros en los futuros tratados de adhesión.

Veintisiete disposiciones pasan íntegra o parcialmente de la unanimidad a la mayoría cualificada, y varias de éstas se regirán en adelante por el procedimiento de codecisión.

Se facilita el recurso a las cooperaciones reforzadas en el ámbito del primer y del tercer pilar, y se abre la posibilidad de instaurarlas también en el campo de la política exterior y de seguridad común.

El Tratado de la Unión Europea ha sido modificado a fin de reflejar en él los progresos realizados en el ámbito de la seguridad y defensa, mencionar y describir las funciones de «Eurojust», y establecer un mecanismo de alerta rápida para hacer frente a posibles riesgos de violaciones de los principios democráticos o de los derechos humanos por parte de un Estado miembro.

Finalmente, un Protocolo establece las medidas necesarias para prever las consecuencias derivadas de la expiración del Tratado de la Comunidad Económica del Carbón y del Acero el 23 de julio de 2002.

La prestación del consentimiento del Estado para ratificar el Tratado de Niza debe ser autorizada mediante Ley Orgánica, de acuerdo con lo previsto en el artículo 93 de la Constitución, al igual que sucedió en el caso de la adhesión de España a las Comunidades Europeas y la ratificación del Acta Única Europea y de los Tratados de Maastricht y Amsterdam.

ARTÍCULO ÚNICO

Se autoriza la ratificación por España del Tratado de Niza por el que se modifican el Tratado de la Unión Europea, los Tratados constitutivos de las Comunidades Europeas y determinados actos conexos, firmado en Niza el día 26 de febrero de 2001.

DISPOSICIÓN FINAL

Única.

La presente Ley Orgánica entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el «Boletín Oficial del Estado».

TRATADO DE NIZA POR EL QUE SE MODIFICAN EL TRATADO DE LA UNIÓN EUROPEA, LOS TRATADOS CONSTITUTIVOS DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS Y DETERMINADOS ACTOS CONEXOS

Índice

	<u>Página</u>
Preámbulo	3
PRIMERA PARTE: Modificaciones sustantivas	4
— Artículo 1: puntos 1) a 15) (Tratado UE)...	4
— Artículo 2: puntos 1) a 47) (Tratado CE)...	9
— Artículo 3: puntos 1) a 25) (Tratado CEEA).....	18
— Artículo 4: puntos 1) a 19) (Tratado CECA).....	23
— Artículo 5: Protocolo sobre los Estatutos del SEBC y del BCE	26
— Artículo 6: Protocolo sobre los privilegios y las inmunidades de las Comunidades Europeas	27
SEGUNDA PARTE: Disposiciones Transitorias y Finales.....	27
— Artículos 7 a 13	27
PROTOCOLOS	28
— Protocolo sobre la ampliación de la Unión Europea	28
— Protocolo sobre el Estatuto del Tribunal de Justicia	30
— Protocolo sobre las consecuencias financieras de la expiración del Tratado CECA y el Fondo de Investigación del Carbón y del Acero	38
— Protocolo sobre el artículo 67 del Tratado constitutivo de la Comunidad Europea	39
ACTA FINAL	39
DECLARACIONES ADOPTADAS POR LA CONFERENCIA	40
DECLARACIONES DE LAS QUE TOMÓ NOTA LA CONFERENCIA	45

BOLETÍN OFICIAL DE LAS CORTES GENERALES

CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

VII LEGISLATURA

Serie A:
PROYECTOS DE LEY

29 de junio de 2001

Núm. 39-3

ENMIENDAS

121/000039 **Orgánica por la que se autoriza la ratificación por España del Tratado de Niza, por el que se modifican el Tratado de la Unión Europea, los Tratados constitutivos de las Comunidades Europeas y determinados actos conexos, firmado en Niza el día 26 de febrero de 2001.**

En cumplimiento de lo dispuesto en el artículo 97 del Reglamento de la Cámara, se ordena la publicación en el BOLETÍN OFICIAL DE LAS CORTES GENERALES de las enmiendas presentadas en relación con el Proyecto de Ley Orgánica por la que se autoriza la ratificación por España del Tratado de Niza, por el que se modifican el Tratado de la Unión Europea, los Tratados constitutivos de las Comunidades Europeas y determinados actos conexos, firmado en Niza el día 26 de febrero de 2001 (núm. expte. 121/000039).

Palacio del Congreso de los Diputados, 28 de junio de 2001.—P. D. La Secretaria General del Congreso de los Diputados, Piedad García-Escudero Márquez.

A la Mesa del Congreso de los Diputados

Iñaki Mirena Anasagasti Olabeaga, Portavoz del Grupo Parlamentario Vasco (EAJ-PNV), al amparo de lo dispuesto en el Reglamento del Congreso de los Diputados presenta las siguientes enmiendas al Proyecto de Ley Orgánica por la que se autoriza la ratificación por España del Tratado de Niza, por el que se modifican el Tratado de la Unión Europea, los Tratados constitutivos de las Comunidades Europeas y determinados actos conexos, firmado en Niza el día 26 de febrero de 2001 (núm. expte. 121/000039).

Palacio del Congreso de los Diputados, 25 de junio de 2001.—Iñaki Mirena Anasagasti Olabeaga, Portavoz del Grupo Parlamentario Vasco (EAJ-PNV).

ENMIENDA NÚM. 1

PRIMER FIRMANTE:
Grupo Parlamentario Vasco
(EAJ-PNV)

A la exposición de motivos

De adición.

Se propone la inclusión en la exposición de motivos del Proyecto de Ley Orgánica, en lugar precedente a su último párrafo, de un nuevo párrafo con el siguiente texto:

«El nuevo Tratado, siguiendo la tendencia de anteriores instrumentos, amplía los campos de actuación de la Unión Europea en materias que se corresponden con el ejercicio de competencias derivado de la Constitución, incidiendo, de acuerdo con la organización política interna, tanto en materias de competencia del Estado como asimismo en materias sobre las que tienen competencias las Comunidades Autónomas.»

JUSTIFICACIÓN

Reflejar en la exposición de motivos la realidad completa sobre la que opera el Tratado desde la perspectiva del ordenamiento jurídico interno.

En tanto que a continuación la propia exposición de motivos recoge el fundamento del artículo 93 de la Constitución para el dictado de esta Ley Orgánica —para «autorizar la celebración de tratados por los que se atribuya a una organización o institución internacional el ejercicio de competencias derivadas de la Constitución»—, debe expresarse que tal afectación tiene lugar tanto sobre competencias del Estado como sobre competencias que tienen las Comunidades Autónomas, dado que en particular, por lo que hace a este Tratado de Niza, se referencian actuaciones concernientes a industria, comercio, asuntos sociales, medio ambiente, etc.

Asimismo, en tanto que esta norma constituye lugar adecuado del ordenamiento para que los procesos de cesión competencial a favor de la Unión Europea se proyecten en el sistema de relaciones institucionales internas entre el Estado y las Comunidades Autónomas de un modo más democrático, lo que pretendemos articular a través de una nueva disposición adicional en la enmienda posterior.

ENMIENDA NÚM. 2

PRIMER FIRMANTE:
Grupo Parlamentario Vasco
(EAJ-PNV)

Al articulado

De adición.

Se propone la inclusión de una nueva disposición adicional única, con el siguiente texto:

«Disposicional adicional única.

Con una finalidad de integración democrática en los procesos de construcción de la Unión Europea y dado que sus respectivos Tratados y sucesivos instrumentos que se adopten afectan al ámbito material de competencias de las Comunidades Autónomas, se promoverá un Acuerdo entre las Administraciones del Estado y de las Comunidades Autónomas, por el que se articulen los mecanismos de información y seguimiento completo de todos los asuntos europeos que afecten a sus competencias; se establecerán unas vías eficaces de concertación interna de posiciones sobre estos asuntos y se garantizará la presencia de representantes autonómicos en las delegaciones del Estado acreditadas ante los órganos de la Unión Europea.»

JUSTIFICACIÓN

Resolver una cuestión fundamental que aún no ha alcanzado perspectiva alguna de solución y que permanece en lamentable precario desde la propia adhesión de España a las Comunidades Europeas.

Es necesario un mandato jurídico y político, expreso y claro, que vincule a todos los poderes públicos en un sentido proclive a la participación democrática de todos los interesados en los asuntos europeos, removiendo cuantos obstáculos existen todavía para alcanzar soluciones más legitimadoras internamente del proceso de construcción europea.

El instrumento de esta Ley Orgánica es el más adecuado, por constituir un lugar privilegiado del ordenamiento, único para la proyección interna del artículo 93 de la Constitución, en todo cuanto afecta a la Unión Europea y a su futuro, a un máximo nivel y sin necesidad de llegar a una Reforma Constitucional.

Los compromisos adquiridos en el Tratado de Niza, y en especial los relativos a cuestiones programáticas de cara al futuro de la Unión Europea —Declaración de la Conferencia relativa al futuro de la Unión sobre establecimiento y supervisión de una delimitación más precisa de competencias que respete el principio de subsidiariedad— exigen un comportamiento interno consecuente por parte del Estado español.

ENMIENDA NÚM. 3

PRIMER FIRMANTE:
Don Francisco Rodríguez
Sánchez
(Grupo Parlamentario Mixto)

A la Mesa del Congreso de los Diputados

El Grupo Parlamentario Mixto, a iniciativa de Francisco Rodríguez Sánchez, Guillermo Vázquez Vázquez y Carlos Aymerich Cano, Diputados del BNG; al amparo de lo dispuesto en el Reglamento de la Cámara, presentan la siguiente enmienda a la totalidad, de devolución del Proyecto de Ley Orgánica por la que se autoriza la ratificación por España del Tratado de Niza (núm. expte. 121/000039).

JUSTIFICACIÓN

Las reformas del Tratado de la Unión Europea, adoptadas en el curso de la Conferencia Intergubernamental de Niza, significan únicamente la adaptación de las instituciones comunitarias para poder albergar la ampliación de la Unión Europea hacia los países del Este de Europa. Se profundiza en la concepción de una

Europa unida sólo desde el punto de vista económico y monetario, en beneficio exclusivo de los Estados poderosos y de los grandes grupos empresariales, abandonando la posibilidad de dirigirnos hacia un modelo de construcción europea basada en el conjunto y suma de identidades nacionales y de respeto a la pluralidad económica, donde se pueda ejercer una defensa efectiva de los intereses económicos de todos los pueblos de Europa.

La cumbre de Niza ha demostrado una vez más que es imposible avanzar en la integración europea desde una cooperación intergubernamental sumida en una opacidad y falta de transparencia casi absoluta, donde la información, debate y participación pública estuvieron ausentes en todo momento, sacando a relucir únicamente las conclusiones aprobadas al final de la Conferencia Intergubernamental. A este déficit democrático se une ahora el intento de aprobar sibilinamente este Proyecto de Ley Orgánica para la ratificación del Tratado de Niza, a través de un procedimiento de carácter urgente, acortando las posibilidades de debate público, insistiendo en un modelo de construcción de las instituciones europeas a espaldas de los cuidados, que no son en absoluto conocedores de las implicaciones que este nuevo instrumento jurídico va a suponer sobre el traslado de la soberanía popular depositada en los Estados hacia instituciones europeas que carecen de auténtica legitimidad democrática. A nuestro juicio, creemos que, ante la envergadura de esta reforma del Tratado de la Unión —como ya tendría que haber sucedido con los Tratados de Maastrich y Amsterdam— es necesario abrir un debate plural en la sociedad española, realizando un esfuerzo por parte de los poderes públicos para proporcionarle la información necesaria, que finalice con una consulta popular sobre la ratificación del Tratado, pues son los titulares de la soberanía popular quienes deben pronunciarse directamente sobre las cesiones de soberanía que se están trasladando al marco comunitario, tal y como se realiza en otros Estados europeos con una cultura democrática más arraigada.

La inminente Unión Europea que se avecina después de Niza es realmente un ente supraestatal, que asumirá más competencias que anteriormente eran titularidad exclusiva de los Estados, para favorecer la posición dominante de los grandes Estados europeos, principalmente Alemania, Gran Bretaña y Francia, puesto que se continúa huyendo del control democrático de los Parlamentos, tanto estatales como europeo, que seguirá siendo un órgano de carácter simbólico y consultivo, desprovisto de capacidad decisoria acerca de

las grandes políticas europeas. La mayor parte de los debates previos a la firma del Tratado de Niza han sido capitalizados por una especie de mercadeo sobre el número de comisarios y ponderación de votos, que demuestran la importancia de la presencia cualificada en las instituciones europeas, y suponen el reconocimiento explícito de que las riendas de los propios Estados estarán en manos de las instituciones de la Unión Europea. En el caso del Estado español, esta situación es aún más grave, pues el Gobierno no ha impulsado ninguna reforma para permitir la presencia de las Comunidades Autónomas en las instituciones realmente decisorias de la Unión Europea, principalmente el Consejo, que sería lo razonable dentro de un Estado plural, donde existe por imperativo constitucional un reparto de competencias entre el Gobierno Central y los Autonómicos en las políticas económicas, de transporte, medioambientales y de carácter social, que son a la vez compartidas con la Unión Europea.

El Tratado de Niza incluye un procedimiento complejo de cooperaciones reforzadas que, más que constituir un instrumento de cohesión de la Unión Europea, augura un reforzamiento del poder hegemónico de los grandes Estados europeos, quienes podrán establecer mayorías con el concurso de sólo dos de ellos y algún Estado pequeño, y con ello el establecimiento de una Europa no ya de dos velocidades, sino de tres o más. También es alarmante, desde el punto de vista de la salud democrática, que en el futuro ejecutivo europeo, la Comisión, no esté garantizada la presencia de todos los países miembros de la futura Unión Europea, que no hará sino reforzar esa preeminencia política de los Estados poderosos.

No es éste, en definitiva, el modelo de integración europea que el Bloque Nacionalista Galego defiende, una Unión Europea plenamente participativa y democrática, basada en la integración, como conjunto y suma de identidades nacionales y del respeto a la pluralidad económica, cultural y lingüística de todos los pueblos de Europa, y dotada de mecanismos y garantías de participación política transparentes. La Cumbre de Niza, y el Tratado resultante, se alejan aún más de ese modelo, por lo que manifestamos nuestra oposición a este Proyecto de Ley Orgánica, solicitando su devolución al Gobierno.

Palacio del Congreso de los Diputados, 26 de junio de 2001.—**Francisco Rodríguez Sánchez, Guillermo Vázquez Vázquez y Carlos Aymerich Cano**, Diputados.—**José Núñez Castain**, Portavoz del Grupo Parlamentario Mixto.

3. TRAMITACIONS EN CURS

3.01. PROJECTES I PROPOSICIONS DE LLEI I ALTRES PROPOSTES DE NORMA

3.01.01 PROJECTES DE LLEI

Projecte de llei de l'Institut Català de les Indústries Culturals
Tram. 200-00010/06

Pròrroga del termini de presentació d'esmenes

Sol·licitud: Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi (reg. 8939).

Pròrroga: 3 dies hàbils (del 09.06.2000 al 13.06.2000).

Finiment del termini: 14.06.2000, 9:30 hores.

Acord: Mesa del Parlament, sessió del 06.06.2000.

Projecte de llei d'acolliment de persones grans
Tram. 200-00011/06

Pròrroga del termini de presentació d'esmenes

Sol·licitud: Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (reg. 8707), Grup Parlamentari Popular (reg. 8927).

Pròrroga: 8 dies hàbils (del 09.06.2000 al 19.06.2000).

Finiment del termini: 20.06.2000, 9:30 hores.

Acord: Mesa del Parlament, sessió del 06.06.2000.

Projecte de llei de fundacions privades
Tram. 200-00012/06

Pròrroga del termini de presentació d'esmenes

Sol·licitud: Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (reg. 8708), Grup Parlamentari Popular (reg. 8927).

Pròrroga: 8 dies hàbils (del 09.06.2000 al 19.06.2000).

Finiment del termini: 20.06.2000, 9:30 hores.

Acord: Mesa del Parlament, sessió del 06.06.2000.

Projecte de llei de cooperació al desenvolupament

Tram. 200-00014/06

Text presentat

Reg. 8721 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 06.06.2000

A LA MESA DEL PARLAMENT

Joaquim Triadú i Vila-Abadal, Secretari del Govern,

CERTIFICADO: Que en la sessió del Govern de la Generalitat de Catalunya, celebrada el dia 29 de maig de 2000, es va prendre, entre d'altres, l'acord que es reproduïx a continuació:

«A proposta del Conseller de Governació i Relacions Institucionals s'aprova l'avantprojecte de Llei de cooperació al desenvolupament i s'autoritza l'esmentat Conseller perquè el presenti al Parlament.»

I perquè consti i als efectes oportuns, lliuro el present Certificat a Barcelona, el trenta de maig de dos mil.

Joaquim Triadú i Vila-Abadal

PROJECTE DE LLEI DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

PREÀMBUL

L'ajut al desenvolupament és un component fonamental de l'ordre i la cooperació internacional dissenyats després de la segona guerra mundial per assegurar l'estabilitat política i el benestar a tots els pobles del món. Després de 50 anys d'esforços els resultats són força diversos. D'una banda, l'avenç agregat tant en termes de desenvolupament econòmic com de desenvolupament humà és innegable. D'altra, les bosses immenses de pobresa i privació, la ingovernabilitat de tants territoris i l'emergència de nous conflictes d'una crueltat esbalaïdora, la continuada opressió per raons de sexe, raça, cultura o religió, l'amenaça d'insostenibilitat mediambiental dels models de desenvolupament i consum vigents i la desigualtat econòmica creixent tant entre els països com dintre d'ells, fan avui més necessari que mai rellançar l'esforç internacional de cooperació al desenvolupament.

Com diu l'Informe sobre Desenvolupament Humà del PNUD per al 1999, no es poden negar els avenços produïts en les darreres dècades: el món en general ofereix avui moltes més oportunitats per a la gent de les que oferia fa 50 o 20 anys. Des del 1965 la mortalitat infantil s'ha reduït a més de la meitat i l'esperança de vida ha augmentat en una dècada. En els països en desenvolupament la matriculació combinada en primària i secundària s'ha més que duplicat i la proporció de nens en l'ensenyament primari ha passat de menys de la meitat a més de les tres quartes parts. La taxa d'alfabetització ha passat del 47% en el 1970 al 72% en el 1997.

Malgrat els progressos ressenyats, el món registra privacions i desigualtats immenses especialment en els

països en desenvolupament on més d'una quarta part dels 4.500 milions de persones que hi viuen, no compten amb algunes de les opcions més bàsiques de la vida: sobreviure després dels 40 anys i accedir als serveis públics i privats mínims. S'estima que 1.300 milions de persones viuen en pobresa absoluta amb un ingrés inferior a 1 dòlar diari. Aquestes privacions i desigualtats podrien agreujar-se per la forma ràpida i desequilibrada en que s'està produint la globalització. Les diferències d'ingressos entre la gent i els països més pobres i més rics segueixen augmentant seguint una tendència de fa dos segles i que cal trencar: en el 1960 el 20% més ric de la població mundial tenia 30 vegades l'ingrés del 20% més pobre; en el 1997 la diferència havia augmentat a 74 vegades. La globalització pot produir així, no sols integració econòmica, sinó també fragmentació i marginació social. La desigualtat unida al canvi sobtat en l'economia i en les pautes culturals i de comportament està plantejant noves amenaces a la seguretat humana: atur i marginació, criminalitat internacional, SIDA i noves epidèmies, inseguretat dels mercats financers, rescalfament de l'atmosfera. Davant d'aquests vells i nous reptes cal un esforç major i renovat de cooperació internacional, que haurà de ser protagonitzat ja no sols pels governs sinó també pels organismes internacionals, les comunitats, les associacions, les ONGD, les empreses i altres agents de cooperació, tots els quals han d'integrar una veritable comunitat internacional per al desenvolupament.

Catalunya ha de millorar també la seva responsabilitat en la construcció d'una comunitat internacional més segura, justa, rica i solidària. Avui no es pot construir un projecte nacional creïble sense participar activament i decidida en la construcció d'un ordre internacional més just i solidari. La pau, la llibertat, la dignitat de la persona, el treball, la justícia i el respecte al pluralisme són valors que fonamenten la nostra convivència i el nostre progrés. Aquests valors s'han de projectar internacionalment a través de les iniciatives de solidaritat i cooperació internacional de la comunitat catalana per al desenvolupament integrada per un teixit vibrant d'agents de cooperació l'acció dels quals ha de ser reconeguda, impulsada i complementada per l'activitat de la Generalitat de Catalunya i dels Ens Locals de Catalunya. En aquest sentit, la Llei reflecteix la voluntat de contribuir des de Catalunya al compliment dels compromisos assumits pels països desenvolupats, en el marc de les Nacions Unides, de destinar el 0'7% del producte interior brut al desenvolupament dels països i pobles en vies de desenvolupament.

En el context institucional actual, el compromís per a la solidaritat i el desenvolupament s'expressa, d'una banda, en la contribució fiscal dels catalans als pressupostos de l'Estat espanyol aplicats a aquests àmbits. Això no ha tret, d'una altra banda, que des de la recuperació de la democràcia tant la Generalitat de Catalunya com els Ens Locals hagin desplegat gradualment polítiques de cooperació expressives de la voluntat cívica de fer una Catalunya més solidària i oberta als problemes globals actuals. L'experiència guanyada i els avenços fets són notoris. En aquest sentit, la cooperació oficial descentralitzada impulsada a Catalunya i des de Catalunya ha estat positivament valorada en el darrer informe del

Comitè d'Ajuda al Desenvolupament (CAD) de la OCDE de l'any 1998. Tot i això, cal reconèixer que molts d'aquests primers esforços han estat fragmentaris i insuficients. No podia ser d'altra manera considerant el caràcter nou d'aquesta política en la nostra història. Hem après que era necessària la planificació i l'estratègia en l'acció de les administracions i que es poden millorar les capacitats operatives tant en l'actuació administrativa com dels agents de cooperació; que cal millor coordinació i col·laboració interadministrativa i amb la societat civil; que cal garantir l'eficàcia de l'ajut dispensat i la coherència amb les altres polítiques públiques catalanes; que cal augmentar substancialment i progressiva els recursos afectats a aquesta finalitat.

Ha arribat el temps de traduir aquest aprenentatge en un marc legislatiu capaç d'ordenar, dinamitzar i reforçar un sector d'importància creixent a casa nostra. Així ho aconsella l'aprovació de la Llei espanyola de Cooperació Internacional per al Desenvolupament, Llei 23/1998, de 7 de juliol, i així ho va instar al Govern de la Generalitat el Parlament de Catalunya mitjançant la Moció 101/V, de 13 de maig de 1998. El Consell Assessor de Cooperació al Desenvolupament, creat mitjançant Decret 201/1995, d'11 de juliol, que comprèn els agents de cooperació actuant en el sector, també s'ha manifestat a favor d'aquesta iniciativa legal que el Govern de la Generalitat de Catalunya desplega a través d'aquest articulat.

La primera i més important especificitat del model català de cooperació que aquesta Llei reconeix i impulsa és la concepció de la intervenció pública com a complementària i impulsora de les iniciatives cíviques de solidaritat i de cooperació. La Llei vol fomentar l'esperit emprenedor en aquest àmbit a través de la col·laboració, cooperació i concertació entre les iniciatives socials i l'activitat administrativa. El que es vol incentivar no és una burocràcia de la cooperació sinó una multiplicitat d'iniciatives i agents de cooperació cada cop més capaçs, connectats i reconeguts internacionalment, els quals, ben recolzats per nuclis de gestió estratègica de les administracions públiques, són els que han d'assumir també una responsabilitat fonamental en l'execució dels Plans, programes i projectes de solidaritat i cooperació al desenvolupament.

La Llei s'aplica, tot respectant els principis, objectius i prioritats de la política espanyola establerta per la Llei de Cooperació Internacional al Desenvolupament, a l'activitat de cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya, les quals comprenen no sols les actuacions directament orientades a produir desenvolupament en els països beneficiaris sinó també les orientades a elevar l'educació i el compromís dels catalans per la solidaritat internacional i el desenvolupament. La Llei regula la cooperació al desenvolupament feta des de la Generalitat de Catalunya per bé que disposa que els seus valors, finalitats i principis ordenadors informin també les actuacions dels ens locals de Catalunya i preveu els mecanismes de coordinació, col·laboració i cooperació amb aquests. La cooperació internacional que regula la Llei s'ha d'entendre sens perjudici de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de relacions internacionals de l'article 149.1.3 de la Constitució.

La Llei formula els valors i finalitats o interessos generals legitimadors de les actuacions i despeses públiques en aquest àmbit des d'una concepció integral del desenvolupament, el desenvolupament humà, inspirada en les aportacions del Programa de les Nacions Unides pel Desenvolupament, englobadora de les dimensions democràtica, econòmica, social i mediambiental del desenvolupament. Els valors fan referència a les raons últimes fonamentadores de les actuacions de desenvolupament i serveixen per marcar els metacriteris per a la seva avaluació. La Llei emfasitza els valors comunament acceptats per les regulacions internacionals, per bé que des de la nostra experiència històrica es prioritza especialment el dret dels pobles a la defensa i promoció de la seva cultura, llengua i identitat, així com el reconeixement de la pau, el treball, l'empresa i el bon govern com a fonaments d'un indispensable desenvolupament econòmic, durador, equitatiu i sostenible. Les finalitats fan referència als béns públics específics que han de justificar cada actuació concreta de desenvolupament i que proporcionen també els criteris per a una avaluació particularitzada. Valors i finalitats són inseparables i ambdós constitueixen el referent des del que la Llei formula les prioritats geogràfiques i sectorials que seran després concretades en el Pla Director.

La Llei estableix els principis ordenadors de l'activitat de la Generalitat de Catalunya de cooperació al desenvolupament els quals, com a principis jurídics vinculen el conjunt de decisions públiques en aquest àmbit. Alguns d'aquests principis són trasllació a aquest camp dels principis de bona gestió. Altres són principis generals de la cooperació al desenvolupament avalats per l'experiència internacional com són el de col·laboració, el de participació i assumpció dels projectes pels països receptors o el de liberalitat de l'ajut. D'entre aquests darrers la Llei ha volgut destacar el principi de coherència entre la política d'ajut al desenvolupament i la resta de polítiques i actuacions seguides per la Generalitat de Catalunya i els Ens Locals de Catalunya. La Llei vol així destacar que el desenvolupament, que és el bé públic global perseguit, no pot contemplar-se mai com el fruit exclusivament de l'ajuda al desenvolupament.

La Llei vol que l'activitat de cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya respongui a una planificació estratègica quadriennal i quedi anualment programada. El Pla Director i els plans anuals són l'expressió més destacada de la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya. Són elaborats seguint un procés molt ampli d'informació i participació de tots els agents de cooperació interessats. El principi de planificació de les actuacions de cooperació al desenvolupament del qual els plans director i anuals en són el corollari, ha de permetre l'adequada coordinació interdepartamental així com que les actuacions singulars responguin a una visió estratègica i resultin més previsibles, focalitzades, disciplinades i més fàcilment avaluables. La Llei ha enumerat, sense fer-ne números clausus, els instruments més usats de la cooperació al desenvolupament. També ha volgut subratllar-ne les modalitats obrint expressament la porta a la cooperació multilateral que pot ser un dels eixos estratègics de la presència internacional de Catalunya en aquest àmbit.

La Llei reforça l'estructura organitzativa de la cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya des de la consciència del nou temps que s'obre. La formulació de la política s'atribueix al Parlament de Catalunya, al Govern de la Generalitat de Catalunya, al conseller de Governació i Relacions Institucionals i a la Comissió Interdepartamental de Cooperació al Desenvolupament. L'execució s'atribueix a la Direcció General de Relacions Exteriors que serà dotada dels recursos organitzatius, humans i materials necessaris per tal d'assegurar l'exercici de les funcions que li atorga aquesta Llei. Tant pel que fa a la formulació com a l'execució de la política de cooperació al desenvolupament, es preveu un ampli règim de consulta, d'informació i participació a través, principalment, del Consell de Cooperació al Desenvolupament, així com de coordinació i col·laboració amb els Ens Locals de Catalunya a través de la Comissió de Coordinació corresponent. La Llei preveu, a més, en base a l'experiència adquirida en la seva aplicació, la creació d'una estructura organitzativa per a la gestió de la política de cooperació del govern.

En aquest mateix sentit, la Llei conscient de la importància de la coordinació i col·laboració entre totes les administracions i entitats públiques, nacionals i internacionals, bilaterals o multilaterals, crida i habilita a l'Administració de la Generalitat de Catalunya per a establir els acords, convenis, concerts, o contractes escaients tant amb les administracions i entitats referides com amb els governs i les Organitzacions No Governamentals dels països beneficiaris.

Finalment, la Llei regula alguns instruments específics a fi de regular el foment per la Generalitat de Catalunya de les actuacions dels agents de cooperació en aquest sector. Es crea a tal efecte el Registre d'Organitzacions No Governamentals de Desenvolupament de Catalunya amb finalitats d'informació i responsabilització. D'altra banda, es vincula la concessió de subvencions i ajudes per a actuacions dels agents de cooperació en aquest àmbit a que les entitats actuant no tinguin finalitat lucrativa. Es preveu, en fi, que la Generalitat de Catalunya desenvolupi, via convenis i concerts, les actuacions necessàries per al foment i la formació del voluntariat i per a la capacitat i la promoció tant dels professionals com dels agents de cooperació d'aquest sector.

CAPÍTOL I

DISPOSICIONS GENERALS

SECCIÓ PRIMERA

OBJECTE I ÀMBIT D'APLICACIÓ

ARTICLE 1. OBJECTE

1. L'objecte d'aquesta Llei és establir el règim jurídic a què ha d'ajustar-se l'activitat de la Generalitat de Catalunya en matèria de cooperació al desenvolupament dels països i pobles, entès com un bé públic global en la realització del qual s'ha compromès la societat catalana.

2. Als efectes d'aquesta Llei són actuacions de cooperació al desenvolupament:

a) Les realitzades per les administracions públiques o els agents de cooperació, per tal de contribuir a què determinats països i pobles construeixin les condicions i capacitats necessàries per al seu desenvolupament humà. S'entén per agents de cooperació les institucions i entitats legalment constituïdes que actuen en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament.

b) Les realitzades per les administracions públiques o els agents de cooperació a fi de fomentar la informació, la sensibilització, l'educació, la formació, els valors, les capacitats i el compromís de la societat, conduents a una millor i major cooperació amb els països i pobles en desenvolupament.

3. Els recursos destinats a la cooperació al desenvolupament seran qualificats com Ajuda Oficial al Desenvolupament (AOD) si compleixen els requisits establerts pel Comitè d'Ajuda al Desenvolupament (CAD) de la OCDE.

ARTICLE 2. ÀMBIT D'APLICACIÓ

1. Es regeixen per aquesta Llei totes les activitats de la Generalitat de Catalunya de cooperació al desenvolupament.

2. Els valors, les finalitats i els principis d'aquesta Llei informen l'activitat de cooperació al desenvolupament dels Ens Locals de Catalunya. La Llei regula també les relacions de coordinació, cooperació i col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i els Ens Locals de Catalunya en aquesta matèria dins el respecte degut a l'autonomia local.

SECCIÓ SEGONA

VALORS, FINALITATS, PRIORITATS I PRINCIPIS ORDENADORS DE L'ACTIVITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA EN AQUEST ÀMBIT

ARTICLE 3. VALORS

L'activitat de la Generalitat de Catalunya de cooperació al desenvolupament s'informa pels valors següents:

a) La pau, la convivència i la prevenció i la solució pacífica dels conflictes i de les tensions socials.

b) El reconeixement i la promoció de la llibertat i de la dignitat de la persona com a base dels drets humans i les llibertats fonamentals i com a fonament de tot l'esforç per al desenvolupament humà.

c) El reconeixement del dret dels pobles a la defensa i a la promoció de la seva cultura, llengua i identitat pròpies.

d) La igualtat i l'equitat que exigeixen la defensa i la promoció activa de les persones i dels col·lectius socials que pateixen o hagin patit discriminacions polítiques, econòmiques, en raó del sexe, racials o culturals.

e) El reconeixement del treball, l'empresa i el bon govern com a fonaments d'un desenvolupament econòmic durador, equitatiu i sostenible.

f) El reconeixement dels drets econòmics i socials com a fonaments d'un desenvolupament econòmic, durador, equitatiu i sostenible que incideixi també en la redistribució de la riquesa i en la justícia social.

ARTICLE 4. FINALITATS

1. L'activitat de la Generalitat de Catalunya de cooperació al desenvolupament s'ha d'orientar tant al foment del desenvolupament humà en els països en desenvolupament, com a fomentar l'educació i el compromís cívic dels ciutadans en aquest àmbit.

2. L'activitat de la Generalitat de Catalunya en benefici directe dels països en desenvolupament s'ha d'orientar a les finalitats següents:

a) L'eradicació de la pobresa i en especial la facilitació de l'accés efectiu a tots als béns i serveis requerits per a la satisfacció de les necessitats humanes bàsiques.

b) El reconeixement i la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals individuals i col·lectius reconeguts internacionalment.

c) L'impuls d'un desenvolupament humà sostenible integrador de les seves dimensions democràtica, econòmica, social i mediambiental.

d) L'impuls de la igualtat d'oportunitats entre sexes en l'accés efectiu als recursos, serveis, educació i formació i, en especial, la potenciació de la plenitud dels drets humans i llibertats fonamentals de la dona, així com els dels infants.

e) La defensa i la promoció de les identitats culturals dels pobles, inclòs el patrimoni lingüístic universal i el respecte a la pluralitat cultural.

f) La promoció de l'educació i la formació, especialment en els nivells bàsics i professionals a fi d'afavorir la ciutadania, el bon govern i el desenvolupament de les capacitats productives.

g) El foment del treball i de la capacitat d'emprendre i l'accés al coneixement científic, tecnològic i de gestió, en tant que motors del desenvolupament econòmic i social, i en especial la promoció de les petites empreses en els països en desenvolupament.

h) La contribució a eradicar les causes, les tensions i els conflictes socials i la promoció de la cultura de la pau i del diàleg intercultural i interreligiós.

i) La contribució a la prevenció i solució de les situacions d'emergència humanitària.

j) El suport als processos de democratització, assegurant el reforçament de les institucions i capacitats d'acció col·lectiva necessàries pel bon govern i la durabilitat del desenvolupament humà.

k) El suport a una participació equitativa de tots els països en el comerç internacional i el desenvolupament d'instruments i condicions que afavoreixin el comerç dels països amb economies estructuralment més febles.

3. Per tal de fomentar el compromís i les capacitats dels ciutadans a favor del desenvolupament, la Generalitat de Catalunya empenirà i fomentarà actuacions orientades a:

a) La informació, la sensibilització, l'educació i la formació necessàries per fomentar el compromís cívic per a la solidaritat i el desenvolupament i per millorar-ne el coneixement i les capacitats per fer-los efectius.

b) Impulsar la iniciativa i fomentar les capacitats dels agents de cooperació per a formular i dur a terme programes i projectes de cooperació al desenvolupament d'acord amb els valors i finalitats d'aquesta Llei i especialment la formació i la capacització de voluntaris, cooperants i professionals per al treball especialitzat en aquest àmbit.

c) Impulsar l'estudi, la recerca i la generació de sistemes d'informació i bancs de coneixements interconnectats internacionalment que donin suport a l'activitat de cooperació al desenvolupament de les administracions públiques i dels agents de cooperació.

d) Impulsar la comunitat catalana per al desenvolupament per tal de facilitar l'intercanvi d'informació, idees i experiències, de compartir serveis i de oferir suport a l'aprenentatge permanent dels seus membres, tot i fomentant les relacions amb els països en desenvolupament i amb la comunitat internacional per al desenvolupament.

ARTICLE 5. PRIORITATS

1. Són geogràficament prioritaris els països i pobles de la Mediterrània i especialment del Magrib, els d'Amèrica Llatina, els de l'Àfrica Subsahariana i els altres amb els que Catalunya hagi tingut o tingui especials relacions de caràcter històric, social, econòmic i cultural.

2. Sens perjudici de la concreció que ha de fer el Pla Director a què fa referència l'article 8, són prioritats sectorials per a l'activitat de la Generalitat de Catalunya de cooperació al desenvolupament:

a) L'eradicació de la pobresa, la cobertura de les necessitats socials i les infraestructures bàsiques, l'enfortiment del capital humà, el desenvolupament del teixit associatiu i productiu i el foment de la capacitat d'emprendre.

b) La prevenció de conflictes i la construcció de la pau, el desenvolupament institucional civil i públic i la construcció de les capacitats institucionals requerides pel desenvolupament humà i democràtic, amb especial atenció als processos de descentralització i autogovern.

c) La defensa i la promoció de les identitats i el pluralisme cultural entesos com a part del patrimoni universal.

d) La sostenibilitat mediambiental.

e) La promoció de l'equitat entre homes i dones.

f) El foment del comerç just i solidari.

ARTICLE 6. PRINCIPIS ORDENADORS

L'activitat de la Generalitat de Catalunya de cooperació al desenvolupament s'atén als principis següents:

a) Principis de col·laboració i complementarietat entre els poders públics i les iniciatives solidàries i de cooperació al desenvolupament de la societat civil catalana.

b) Principis de transparència i informació i de participació dels agents de cooperació en l'activitat pública en aquest àmbit.

c) Principi de planificació de l'activitat pública.

d) Principi de coordinació de tota l'activitat de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament.

e) Principis d'eficàcia, eficiència i responsabilització en la realització de les polítiques, programes, projectes i actuacions en general tant dels poders públics com dels agents de cooperació que utilitzin recursos públics amb finalitats de cooperació al desenvolupament.

f) Principis de participació i assumpció dels programes i projectes per part de les comunitats o governs dels països en desenvolupament i de concertació amb els agents de cooperació d'aquests països.

g) Principis de coordinació, col·laboració i cooperació amb els ens locals de Catalunya, amb l'Administració General de l'Estat i de les comunitats autònomes.

h) Principi de liberalitat de les actuacions de cooperació que tinguin la consideració d'ajut oficial al desenvolupament d'acord amb el que estableix l'article 1.3 d'aquesta Llei.

ARTICLE 7. PRINCIPI DE COHERÈNCIA

Els valors, les finalitats i els principis ordenadors continguts en aquesta Llei vinculen tota l'activitat de la Generalitat de Catalunya i també informen les dels Ens Locals de Catalunya en l'exercici de les competències que tenen legalment reconegudes.

CAPÍTOL II

PLANIFICACIÓ, INSTRUMENTS I MODALITATS DE LA COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

SECCIÓ PRIMERA

ELS PLANS DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

ARTICLE 8. EL PLA DIRECTOR

1. La Generalitat de Catalunya elaborarà amb periodicitat quadriennal un Pla Director que establirà les previsions de recursos i les prioritats geogràfiques i sectorials que hauran de respectar-se i concretar-se en els plans anuals de cooperació al desenvolupament.

2. El Pla Director és l'expressió tècnica principal de la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya.

3. La formulació del Pla Director correspon a la Direcció General de Relacions Exteriors i es basarà en un procés ampli d'estudi, informació, consulta i participació i en l'avaluació de l'experiència precedent.

4. El Pla Director fixarà les prioritats geogràfiques i sectorials del període, els objectius estratègics, els productes i resultats que es pretenen obtenir, així com els recursos humans, materials, econòmics o de gestió necessaris. Indicarà també les línies de coordinació, col·laboració o cooperació amb altres agents públics o pri-

vats, necessaris o convenients per al reforçament dels objectius estratègics de la cooperació pública catalana.

5. En l'establiment de les prioritats quadriennals sectorials el Pla Director tindrà en compte:

- a) Els valors, les finalitats i els principis establerts en aquesta Llei.
- b) Els recursos materials i humans i les capacitats de cooperació efectivament existents a Catalunya.
- c) Les demandes formulades per les comunitats i els governs més necessitats.
- d) La cooperació ja facilitada als països en desenvolupament per altres institucions o agències.
- e) Les condicions de viabilitat, factibilitat i durabilitat dels programes i projectes a realitzar.

ARTICLE 9. *ELS PLANS ANUALS*

1. Els plans anuals de cooperació al desenvolupament són l'instrument de programació de l'activitat de la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit i desenvoluparan els objectius, les prioritats i els recursos establerts en el Pla Director.

2. Les actuacions de cooperació al desenvolupament que impliquin despeses amb càrrec als pressupostos de la Generalitat de Catalunya han de figurar en el Pla Anual, el qual contindrà també una partida adient per fer front a les emergències i oportunitats no previsibles.

3. La Direcció General de Relacions Exteriors elabora el projecte del Pla Anual. La formulació definitiva correspon al conseller de Governació i Relacions Institucionals qui, prèvies les preceptives consultes, l'eleva al Govern de la Generalitat per a la seva deliberació i aprovació.

SECCIÓ SEGONA

ELS INSTRUMENTS DE LA COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

ARTICLE 10. *ENUMERACIÓ DELS INSTRUMENTS*

L'activitat de la Generalitat de Catalunya de cooperació al desenvolupament s'instrumenta a través de:

- a) La cooperació tècnica.
- b) La cooperació econòmica i financera.
- c) L'ajut humanitari.
- d) L'educació i la sensibilització social per al desenvolupament.
- e) La generació de fons especials de cooperació i altres instruments adients per a la realització de les finalitats i objectius establerts en aquesta Llei i en els Plans de cooperació al desenvolupament.

ARTICLE 11. *LA COOPERACIÓ TÈCNICA*

1. La cooperació tècnica té com a finalitat el suport a l'esforç dels països en desenvolupament per millorar les capacitats de les persones, les organitzacions i els marcs institucionals tant en el terreny productiu com en l'educatiu, el sanitari, el científic, el cultural, el social, el politicoadministratiu i el democràtic.

2. Un criteri determinant en què s'ha de basar la cooperació tècnica és llur contribució a la creació de capacitats nacionals i locals per a la millora permanent dels recursos humans, de les institucions i del capital social que són la condició de tot desenvolupament durable.

3. La cooperació tècnica es realitza mitjançant accions, programes i projectes: d'educació i formació; d'investigació i desenvolupament; d'informació, documentació, intercanvi, assessorament, consultoria i estudis; de prestació d'experts i, en general, de qualsevol que contribueixi a elevar les capacitats institucionals en els països beneficiaris.

ARTICLE 12. *LA COOPERACIÓ ECONÒMICA I FINANCERA*

1. La cooperació econòmica consisteix en aportacions a projectes d'inversió al desenvolupament amb la finalitat de millorar el capital físic dels països beneficiaris així com a projectes d'ajut als seus sectors econòmics com són l'educatiu, el sanitari, l'agroalimentari, el d'infraestructures, el social i el productiu.

2. La cooperació financera consisteix en contribucions oficials a organismes internacionals de caràcter econòmic i financer, en donacions, en l'atorgament de crèdits destinats a programes i projectes de desenvolupament social bàsic, en l'atorgament de crèdits concessionalis i en qualsevol altra mesura destinada a millorar l'accés al capital financer per part dels països beneficiaris.

ARTICLE 13. *L'AJUT HUMANITARI*

1. L'ajut humanitari comprèn:

- a) L'ajut d'emergència amb l'objectiu de salvar vides humanes amenaçades per catàstrofes naturals, conflictes o guerres.
- b) L'ajut als refugiats i desplaçats com a conseqüència de catàstrofes naturals, conflictes o guerres així com a llurs països receptors.
- c) L'ajut per a la rehabilitació i la reconstrucció tant de les infraestructures físiques com de les econòmiques i socials i de les capacitats institucionals necessàries per reduir la vulnerabilitat i sentar les bases del desenvolupament dels països i comunitats afectats.
- d) La prevenció de desastres naturals i humans mitjançant la informació, la prevenció i la cobertura dels riscos als que estan sotmeses determinades comunitats humanes.

2. L'ajut humanitari de la Generalitat de Catalunya s'ha de coordinar amb la dels altres donants i ha de ser coherent amb les prioritats i l'assignació de tasques establertes per la planificació estratègica de l'ajut global.

ARTICLE 14. *L'EDUCACIÓ I LA SENSIBILITZACIÓ SOCIAL*

1. L'educació i la sensibilització social per al desenvolupament comprèn la realització d'accions, programes i projectes orientats a assolir les finalitats establertes en l'article 4.3 d'aquesta Llei.

2. Els programes i els projectes d'educació i sensibilització consisteixen en campanyes de difusió i suport, programes de formació, sistemes d'informació i altres accions que serveixin per millorar el compromís i les capacitats nacionals per al desenvolupament.

SECCIÓ TERCERA**MODALITATS DE LA COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT****ARTICLE 15. LA COOPERACIÓ BILATERAL**

1. Les actuacions de cooperació al desenvolupament poden finançar-se i executar-se de forma bilateral o multilateral.

2. La cooperació bilateral consisteix en les activitats realitzades per les administracions públiques directament amb les institucions i entitats dels països beneficiaris o bé les que aquestes instrumentalitzen a través dels agents de cooperació.

3. Les actuacions bilaterals finançades per la Generalitat de Catalunya han de basar-se en un coneixement suficient de l'entorn i han de coordinar-se amb les dels altres donants.

ARTICLE 16. LA COOPERACIÓ MULTILATERAL

1. Constituïxen la cooperació multilateral els programes i projectes empresos conjuntament o mitjançant contribucions financeres a Organitzacions Internacionals que tinguin per finalitat la promoció del desenvolupament.

2. La Generalitat de Catalunya pot constituir o adherir-se a fons de desenvolupament amb les Organitzacions Internacionals referides al número 1 d'aquest article. La Generalitat de Catalunya participarà en l'administració d'aquests fons els quals hauran d'estar afectats a la consecució de les finalitats i objectius establerts en aquesta Llei, en el Pla Director i en els plans anuals de cooperació al desenvolupament.

CAPÍTOL III**L'ORGANITZACIÓ DE LA COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT****SECCIÓ PRIMERA****ÒRGANS RECTORS DE LA POLÍTICA DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT****ARTICLE 17. EL PARLAMENT DE CATALUNYA**

1. El Parlament de Catalunya impulsa, coneix, delibera i avalua la política i l'activitat del Govern de la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit. A tal efecte, es preveuran els mecanismes parlamentaris adients.

2. El Parlament de Catalunya, a través dels mecanismes que s'estableixin, debatrà les línies generals i les directrius bàsiques de la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya.

3. El Parlament de Catalunya, a través dels mecanismes que s'estableixin, debatrà anualment la política catalana de cooperació al desenvolupament. A tal efecte serà regularment informat pel Govern de la Generalitat de Catalunya del grau de compliment dels plans aprovats.

ARTICLE 18. EL GOVERN DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

1. Correspon al Govern la formulació, la direcció i l'avaluació de la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya.

2. El Govern, a proposta del conseller de Governació i Relacions Institucionals, aprova el Pla Director i els plans anuals de cooperació al desenvolupament.

ARTICLE 19. EL CONSELLER DE GOVERNACIÓ I RELACIONS INSTITUCIONALS

Correspon al conseller de Governació i Relacions Institucionals:

a) La direcció i la coordinació política de les actuacions realitzades en aquest àmbit pels diversos departaments i organismes de la Generalitat de Catalunya d'acord amb les seves respectives competències.

b) La formulació definitiva del Pla Director i dels plans anuals de cooperació al desenvolupament i llur proposta al Govern per a la deliberació i l'aprovació final.

c) La proposta al Govern dels reglaments d'execució d'aquesta Llei i l'exercici de la potestat d'instrucció a tots els departaments i organismes de la Generalitat de Catalunya actuants en aquest àmbit.

d) L'avaluació tant de la política com de les actuacions de cooperació al desenvolupament finançats totalment o parcial amb fons de la Generalitat de Catalunya.

ARTICLE 20. ALTRES DEPARTAMENTS

Els departaments de la Generalitat de Catalunya que emprenguin actuacions de cooperació al desenvolupament en l'àmbit de les seves competències han de respectar les directrius estratègiques del Pla Director i les han d'incloure en els plans anuals, en l'elaboració dels quals participen a través de la Comissió Interdepartamental de Cooperació al Desenvolupament.

ARTICLE 21. LA DIRECCIÓ GENERAL DE RELACIONS EXTERIORS

Correspon a la Direcció General de Relacions Exteriors, sota la direcció del conseller de Governació i Relacions Institucionals:

a) L'elaboració i el seguiment del Pla Director i dels plans anuals de cooperació al desenvolupament.

b) L'elaboració de les propostes de reglament necessàries per a l'execució d'aquesta Llei.

c) Dirigir els treballs de coordinació tècnica de tots els departaments i organismes de la Generalitat de Catalunya que realitzin actuacions en aquest àmbit.

d) L'establiment i conducció de les relacions de coordinació, col·laboració i cooperació amb els agents públics o socials i amb les agències bilaterals o multilaterals, necessàries per al millor assoliment dels objectius estratègics de la política de la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit.

e) La direcció de l'execució del Pla Director i dels plans anuals de cooperació al desenvolupament.

f) L'impuls, el suport i la supervisió dels programes i projectes finançats o cofinançats amb fons de la Generalitat.

g) L'avaluació de les actuacions sectorials i geogràfiques de programes i projectes per tal de reforçar-ne les capacitats de formulació i gestió.

h) L'exercici de totes aquelles funcions que li atribueixi aquesta Llei o li encomani el conseller de Governació i Relacions Institucionals.

2 La Direcció General de Relacions Exteriors es dotarà dels òrgans adequats per al compliment de les seves funcions en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament.

SECCIÓ SEGONA

ÒRGANS DE COORDINACIÓ, COL·LABORACIÓ I CONSULTIU

ARTICLE 22. LA COMISSIÓ INTERDEPARTAMENTAL DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

1. La Comissió Interdepartamental de Cooperació al Desenvolupament és l'òrgan tècnic de coordinació interdepartamental de l'Administració de la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit.

2. La Comissió Interdepartamental està presidida pel Conseller de Governació i Relacions Institucionals i per representants dels departaments i organismes de la Generalitat, d'acord amb el que reglamentàriament s'estableixi.

3. La Comissió Interdepartamental té les funcions següents:

a) Assegurar la informació, la coordinació, la coherència i la complementarietat de l'activitat de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament.

b) Conèixer, deliberar i dictaminar el Pla Director i els plans anuals.

c) Informar, conèixer i deliberar sobre la realització del seguiment dels plans anuals i sobre l'avaluació de la política i el Pla Director de cooperació al desenvolupament.

d) Qualsevol altra que li encomani el seu president.

ARTICLE 23. LA COMISSIÓ DE COORDINACIÓ AMB ELS ENS LOCALS DE CATALUNYA

1. El Govern de la Generalitat de Catalunya i els ens locals de Catalunya es coordinen, col·laboren i cooperen en la realització de les seves activitats de cooperació al desenvolupament sense perjudici de llur autonomia respectiva.

2. Es crea la Comissió de Coordinació amb els ens locals de Catalunya amb la funció d'impulsar la informació i comunicació, la col·laboració, la cooperació i l'assistència recíproca en la realització de les actuacions de cooperació al desenvolupament de la Administració de la Generalitat de Catalunya i dels ens locals de Catalunya.

3. Les administracions públiques de Catalunya informaran a la Comissió de Coordinació de les actuacions

que realitzin en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament.

4. La Comissió de Coordinació té funcions d'informació, deliberants, consultives i d'impuls de la col·laboració entre les administracions públiques catalanes. Sense perjudici d'altres funcions que puguin establir-se legal o reglamentàriament, li correspon:

a) Conèixer i informar el Pla Director i els plans anuals de la Generalitat de Catalunya així com la programació que els ens locals catalans desenvolupin en aquests àmbits.

b) Promoure accions conjuntes per a la identificació, la formulació, l'execució, la finançament i l'avaluació de programes i projectes de cooperació al desenvolupament.

c) Promoure la creació d'una base de dades on consti sistematitzada la informació a que es refereix el paràgraf tercer d'aquest article.

d) Conèixer i deliberar sobre els informes de seguiment i avaluació dels plans i programes anuals de les administracions públiques de Catalunya.

e) En general, totes les conduents a impulsar la coordinació, la col·laboració i la cooperació voluntària entre les administracions públiques catalanes en aquest àmbit.

5. La Comissió de Coordinació tindrà composició paritària i hi participaran, representants dels departaments i organismes de la Generalitat de Catalunya, dels ens territorials i locals de Catalunya designats per les seves entitats representatives, del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament. La Comissió serà presidida pel conseller de Governació i Relacions Institucionals que podrà delegar en el director general de Relacions Exteriors.

6. Prèvia consulta a les administracions locals, es regularà reglamentàriament la composició i funcionament de la Comissió de Coordinació.

ARTICLE 24. EL CONSELL DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

1. El Consell de Cooperació al Desenvolupament és l'òrgan consultiu i de participació de la comunitat catalana per al desenvolupament en l'activitat de la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit. Està adscrit al Departament de Governació i Relacions Institucionals mitjançant la Direcció General de Relacions Exteriors.

2. El Consell de Cooperació al Desenvolupament està format per representants de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i de les Organitzacions No Governamentals de Desenvolupament i altres institucions, entitats i personalitats rellevants reconegudes com membres destacats de la comunitat catalana per al desenvolupament.

3. El Consell de Cooperació al Desenvolupament té com a funcions:

a) Informar amb caràcter previ i preceptiu els avantprojectes i altres disposicions generals de la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit.

b) Informar amb caràcter previ i preceptiu el Pla Director i els plans anuals de cooperació al desenvolupament.

c) Conèixer els informes de seguiment dels plans anuals i les avaluacions del Pla Director i proposar, previ estudi i deliberació, les recomanacions oportunes.

d) Fer arribar al Govern, a través del conseller de Governació i Relacions Institucionals, les iniciatives i propostes que consideri oportunes per la millora de les actuacions en aquest àmbit.

e) Aquelles altres que li assigni el conseller de Governació i Relacions Institucionals o li atorguin expressament les lleis o reglaments.

4. La seva composició, organització i funcionament s'establiran per reglament.

CAPÍTOL IV

COORDINACIÓ, COL·LABORACIÓ I COOPERACIÓ DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA AMB ALTRES INSTITUCIONS

ARTICLE 25. PRINCIPI GENERAL

1. La Generalitat de Catalunya, en l'àmbit de les seves competències, es relacionarà amb les administracions i institucions públiques, actuant en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament a l'efecte de millorar l'eficàcia i l'eficiència dels respectius programes i projectes.

2. Amb aquesta finalitat pot establir protocols, convenis, concerts, plans i programes conjunts i altres formes de col·laboració i cooperació, així com participar en consorcis o en altres tipus d'entitats que resultin convenients per a la millor realització dels objectius comuns de cooperació al desenvolupament.

3. La Generalitat de Catalunya posarà a disposició de les administracions i institucions públiques interessades, la informació necessària per facilitar la coordinació i impulsar la col·laboració i cooperació en aquest àmbit.

ARTICLE 26. LA COL·LABORACIÓ AMB L'ADMINISTRACIÓ DE L'ESTAT I AMB LES COMUNITATS AUTÒNOMES

1. La Generalitat de Catalunya participarà en la Comissió Interterritorial de Cooperació al Desenvolupament prevista en l'article 23 de la Llei 23/1998, de 7 de juliol, de Cooperació Internacional per al Desenvolupament.

2. La Generalitat de Catalunya vetllarà especialment per la coordinació amb l'Administració de l'Estat i impulsarà les fórmules oportunes de col·laboració i cooperació per dur a terme programes i projectes d'interès comú en aquest àmbit.

3. La Generalitat de Catalunya impulsarà també la col·laboració i cooperació amb les altres Comunitats Autònomes per dur a terme programes i projectes d'interès comú en aquest àmbit.

ARTICLE 27. RELACIONS AMB ELS PAÏSOS DONANTS I RECEPTORS DE LA COOPERACIÓ

La Generalitat de Catalunya impulsarà les fórmules que resultin adients de col·laboració i cooperació amb les institucions públiques i entitats privades dels països donants i receptors de la cooperació per tal de millorar l'eficàcia i eficiència dels programes i projectes d'interès comú en aquest àmbit.

ARTICLE 28. RELACIONS AMB LES ORGANITZACIONS INTERNACIONALS DE COOPERACIÓ

La Generalitat de Catalunya impulsarà la relació i col·laboració amb les organitzacions internacionals i amb altres agents internacionals, a fi tant de fomentar els objectius i resultats indicats en els plans, com de facilitar la contribució dels agents de cooperació i les administracions locals catalanes als programes i projectes de cooperació al desenvolupament dels organismes i agents internacionals.

CAPÍTOL V

FOMENT DE LES INICIATIVES I CAPACITATS SOCIALS

ARTICLE 29. PRINCIPI GENERAL

1. El compromís de Catalunya per a la cooperació al desenvolupament s'expressa també en l'esforç fiscal i les contribucions voluntàries dels seus ciutadans i en les iniciatives impulsades des del seu teixit social i protagonitzades per les Organitzacions No Governamentals de Desenvolupament, les universitats, els centres de formació, les empreses i associacions empresarials, els sindicats, els col·legis professionals, les esglésies i d'altres agents de la societat civil que impulsin i projectin nacionalment i internacional l'esperit solidari de Catalunya.

2. La Generalitat de Catalunya ordena les seves actuacions de cooperació al desenvolupament des dels principis de col·laboració i de complementarietat amb la iniciativa dels agents de cooperació. Per tal de fomentar i reforçar la iniciativa i capacitat dels agents de cooperació operants en aquest àmbit la Generalitat de Catalunya:

a) Facilitarà la informació i la relació dels agents de cooperació amb les administracions i les institucions públiques i amb les entitats privades, dels països donants o dels receptors de cooperació.

b) Donarà suport als serveis d'informació, de documentació, d'estudis, d'educació i de formació necessaris per millorar el compromís i les capacitats per al desenvolupament i especialment d'aquells que tinguin o puguin tenir relleu internacional.

c) Atorgarà ajuts i subvencions i establirà convenis de cooperació o altres fórmules de col·laboració amb els agents de cooperació als què es refereix el número 1 d'aquest article, que tinguin per finalitat la realització dels objectius inclosos en el Pla Director i en els plans anuals de cooperació al desenvolupament.

ARTICLE 30. LES ORGANITZACIONS NO GOVERNAMENTALS DE DESENVOLUPAMENT

Als efectes d'aquesta Llei s'entén per Organitzacions No Governamentals de Desenvolupament aquelles entitats de dret privat, sense ànim de lucre, legalment constituïdes i que tenen com a fins institucionals principals expressament recollits en els seus estatuts, la realització d'activitats de cooperació al desenvolupament previstes en l'article 1.2 en coherència amb els valors, finalitats i principis d'aquesta Llei.

ARTICLE 31. REGISTRE D'ORGANITZACIONS NO GOVERNAMENTALS DE DESENVOLUPAMENT

1. Es crea el Registre d'Organitzacions No Governamentals de Desenvolupament de Catalunya en el qual poden inscriure's totes les entitats definides en l'article anterior que tinguin seu social o delegació permanent a Catalunya. Aquest Registre té caràcter públic i reglamentàriament es determinarà la forma d'accés i el funcionament.

2. Les Organitzacions No Governamentals de Desenvolupament que vulguin accedir a qualsevol ajut o subvenció de les administracions públiques que sigui computable com ajut oficial al desenvolupament, han de complir les dues condicions següents:

a) Estar inscrites en el Registre d'Organitzacions No Governamentals de Desenvolupament de la Generalitat de Catalunya o en el de l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional.

b) Disposar de seu social o delegació així com d'estructura permanent a Catalunya per assegurar la realització de les seves finalitats estatutàries.

ARTICLE 32. FOMENT DEL VOLUNTARIAT PER LA COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

1. La Generalitat de Catalunya fomentarà a través dels ens competents, el voluntariat al servei de programes i projectes de cooperació al desenvolupament a càrrec d'entitats públiques i privades sense ànim de lucre i especialment dels que responen als valors, principis i finalitats així com als plans previstos en aquesta Llei.

2. A tal efecte, la Generalitat de Catalunya pot establir convenis amb les entitats esmentades en el paràgraf anterior en els quals, dins el marc legislatiu vigent, es concretaran els compromisos de les parts signatàries a fi d'assegurar que les entitats referides proveeixin la formació, les necessitats bàsiques, la seguretat personal, la responsabilitat i la informació necessàries per a l'acompliment del contracte no laboral de voluntariat.

ARTICLE 33. FOMENT DE LA FORMACIÓ EN MATÈRIA DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

1. La Generalitat de Catalunya donarà suport a les iniciatives de les administracions locals i de les institucions i entitats per a l'educació i la formació de professionals de la cooperació al desenvolupament i especialment d'aquelles que rebin reconeixement internacional. També vetllarà per la formació continuada dels cooperants en actiu.

2. Amb aquesta finalitat, la Generalitat de Catalunya pot establir convenis amb les universitats, les ONGD i altres tipus d'entitats.

3. La Generalitat de Catalunya pot crear un Registre voluntari i amb finalitats exclusivament d'informació en el que poden inscriure's tots els professionals i entitats catalanes amb competència professional provada en la cooperació internacional al desenvolupament.

ARTICLE 34. AJUDES I SUBVENCIONS

1. La Generalitat de Catalunya pot finançar mitjançant ajudes o subvencions directes els programes i projectes de les Organitzacions No Governamentals de Desenvolupament que reuneixin els requisits establerts a l'article 31.2 i es corresponguin amb les previsions del Pla Director i dels plans anuals en aquest àmbit.

2. La Generalitat de Catalunya també pot finançar programes i projectes de cooperació al desenvolupament mitjançant convenis de col·laboració i cooperació amb les administracions, institucions i entitats públiques o privades, nacionals o internacionals, que convingui en cada cas, sempre que no tinguin finalitat de lucre i es corresponguin amb les previsions del Pla Director i dels plans anuals.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

1. En tant que no s'estableixi el desenvolupament reglamentari previst en aquesta Llei, i en allò que no la contradigui, continuarà vigent el Decret 201/1995, d'11 de juliol, de creació del Consell Assessor de Cooperació al Desenvolupament.

2. Amb la presentació del primer Pla Director es proposarà, en base a l'experiència adquirida fins aquest moment i prèvia deliberació i dictamen dels òrgans consultius, l'estructura organitzativa més adient per a la consecució dels objectius de la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Es deroguen totes les disposicions igual rang o bé inferior en allò que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

DISPOSICIÓ FINAL

Es faculta el Govern de la Generalitat de Catalunya i, en allò que li correspongui el conseller competent per raó de la matèria, per a fer el desplegament reglamentari d'aquesta Llei.

ANTECEDENTS DEL PROJECTE DE LLEI**1. Memòria**

1.1. Informe justificatiu de l'oportunitat i adequació de la Llei i marc normatiu.

1.2. Consultes i tràmit d'informació pública.

2. Estudi econòmic cost-beneficis.

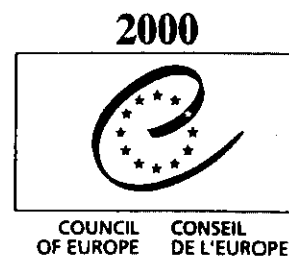
3. Disposicions afectades i taula de vigències.

4. Informe jurídic.

N. de la R.: Els antecedents del Projecte de Llei poden ésser consultats a l'Arxiu del Parlament.

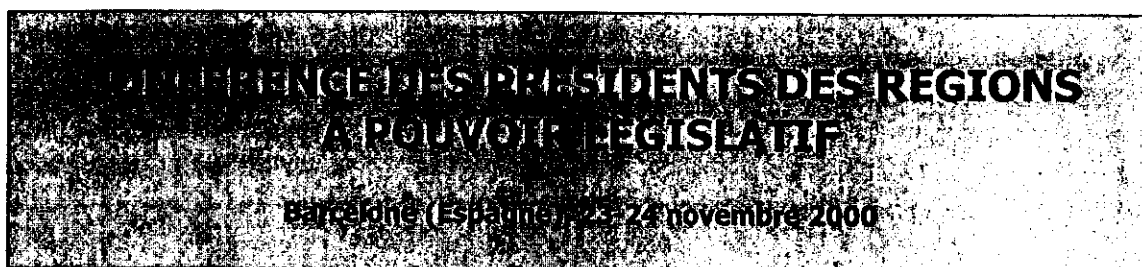
CONGRES DES POUVOIRS LOCAUX ET REGIONAUX DE L'EUROPE
Chambre des Régions

CONGRESS OF LOCAL AND REGIONAL AUTHORITIES OF EUROPE
Chamber of Regions

24 novembre 2000

CONF/BARC (2000) 2

DECLARATION FINALE

**Adoptée par consensus
le 24 novembre 2000 à Barcelone**

I. Préambule

1. Nous, les Présidents des régions européennes à pouvoir législatif, réunis pour notre premier Sommet à Barcelone les 23 et 24 novembre 2000, à l'initiative de la Generalitat de Catalogne et du Congrès des pouvoirs locaux et régionaux de l'Europe, particulièrement de sa Chambre des Régions,
2. Remercions la Generalitat de Catalogne d'accueillir cette initiative opportune qui se tient à un moment crucial pour l'avenir de notre continent,
3. Remercions le Congrès des pouvoirs locaux et régionaux du Conseil de l'Europe, particulièrement sa Chambre des Régions, d'avoir organisé ce forum permettant une expression collective de nos vues politiques sur le développement de la construction européenne et du rôle de nos régions face au phénomène de la mondialisation,
4. Reconnaissant le rôle important joué par le Comité des Régions dans les débats liés à l'évolution institutionnelle de l'Union européenne et à son élargissement,
5. Reconnaissant le rôle important joué par l'Assemblée des Régions d'Europe, l'Assemblée des Régions Frontalières d'Europe, la Conférence des Régions Périphériques et Maritimes, et par le Conseil des Communes et des Régions d'Europe en vue d'une plus grande reconnaissance du rôle des régions dans la construction européenne, ainsi que dans le cadre d'une juste application du principe de subsidiarité,
6. Reconnaissant l'importance des travaux menés au sein du Conseil de l'Europe en faveur des régions, notamment l'adoption de la Résolution (2000) 1 adoptée le 15 mars dernier par le Comité des Ministres et de la nouvelle Charte du Congrès des pouvoirs locaux et régionaux de l'Europe ayant renforcé la dimension spécifiquement régionale de la Chambre des Régions,
7. Constatant que le phénomène régional s'est considérablement étendu et que, dans ce cadre, plusieurs Etats s'inscrivent aujourd'hui dans une démarche visant la mise en œuvre d'une dévolution de leurs compétences législatives ou l'extension de l'exercice de celles-ci par les régions,

II. Les régions à pouvoir législatif et l'unification européenne

8. Constatons que les progrès de l'unification européenne comportent certains risques:
 - ♦ Une forte centralisation des décisions et des compétences au niveau européen,
 - ♦ Un affaiblissement du rôle de l'Etat fédéral ou central, et par réaction, la tentation de récupérer son pouvoir centralisateur, ce qui se répercuterait inévitablement sur les compétences des régions à pouvoir législatif,
 - ♦ Des mécanismes de décision plus technocratiques, éloignés du citoyen, soit un déficit du contrôle démocratique,
 - ♦ Une tendance à ignorer la répartition des compétences internes à chaque Etat pouvant conduire à des décisions empiétant sur les compétences législatives des régions,
9. Considérons que les régions, par leur proximité, constituent un niveau de pouvoir approprié pour répondre aux attentes du citoyen et donc que l'élimination de ces risques passera inévitablement par une meilleure reconnaissance du rôle des régions, particulièrement celles dotées de compétences législatives, dans la construction européenne,

10. Rappelons, par conséquent, qu'il est plus que jamais nécessaire d'avancer vers les perspectives suivantes :
- ♦ La reconnaissance pour chaque individu, de l'existence d'une identité multiple : développement de l'identité européenne, maintien d'une identité nationale, respect d'une identité régionale, voire minoritaire, ...
 - ♦ La juste application du principe de subsidiarité, non seulement dans les relations institutions européennes/Etats, mais à tous les niveaux, du citoyen à l'Europe, particulièrement dans les relations entre les institutions européennes, les Etats, et les régions à pouvoir législatif. Cela implique la reconnaissance d'une « Europe avec les régions »,
 - ♦ Une plus grande implication des régions à pouvoir législatif dans le processus décisionnel européen, lorsque ces décisions touchent à leurs intérêts et leurs compétences,
11. Considérant que les compétences propres des régions à pouvoir législatif constituent le fondement de l'action que peuvent mener celles-ci aux niveaux national et européen, nous sommes convaincus de la nécessité de la mise en place de mécanismes efficaces de protection de ces compétences, visant une attribution claire des compétences et prévoyant aussi des procédures de prévention et de résolution des conflits de compétences,
12. Dans un même esprit, nous demandons au Comité des Ministres du Conseil de l'Europe d'adopter au plus vite le projet de Charte européenne de l'autonomie régionale, initié par son Congrès des pouvoirs locaux et régionaux de l'Europe, sous forme de Convention-cadre et de reconnaître au sein de celle-ci la place spécifique que méritent les régions à pouvoir législatif,
13. Nous demandons aussi, en référence à la position commune sur la Conférence intergouvernementale (CIG) sur les réformes institutionnelles de l'Union européenne adoptée par les régions « constitutionnellement fortes » réunies à Bruxelles le 20 septembre 2000, d'inscrire dans le traité de l'Union européenne, l'extension de l'application du principe de subsidiarité aux régions à pouvoir législatif,
14. Forts du constat selon lequel de plus en plus de thématiques européennes touchent aux intérêts et aux compétences des régions à pouvoir législatif, nous insistons sur la nécessité de prévoir au sein de chaque Etat des mécanismes d'implication des régions dotées de compétences législatives dans la définition des positions étatiques défendues au sein des instances européennes,
15. Nous soulignons la fonction majeure du Comité des Régions en vue de l'affirmation du fait régional au sein de l'Union européenne. Nous soutenons d'ailleurs les revendications émises par le Comité des Régions dans sa Résolution relative à la Conférence intergouvernementale (CIG) sur la réforme des institutions de l'Union européenne, notamment la constitution du Comité des Régions en tant qu'Institution à part entière de l'Union européenne, l'obligation pour ses membres de disposer d'un mandat électif, ou encore l'instauration d'un droit de recours du Comité des Régions auprès de la Cour de justice des Communautés européennes en cas de non-respect de ses prérogatives. Nous souhaitons vivement, en outre, qu'une place institutionnelle spécifique et distincte des pouvoirs locaux soit accordée aux régions dotées de compétences législatives au sein du Comité des Régions,

16. Nous demandons au Conseil de l'Europe, particulièrement à la Chambre des Régions du Congrès des pouvoirs locaux et régionaux, de continuer à encourager le développement des régions dotées de pouvoir législatif, notamment au travers de son groupe de travail consacré à celles-ci. Dans cette optique nous demandons, dans un premier temps, l'augmentation du nombre des membres du Groupe de travail et ensuite lors d'une prochaine réforme statutaire, sa transformation en véritable Commission du CPLRE,
17. Nous nous engageons à poursuivre et intensifier notre coopération interrégionale et accordons, dans cette perspective, une attention spécifique à la coopération avec les régions de pays d'Europe centrale et orientale, particulièrement en vue de l'élargissement de l'Union européenne,
18. Nous nous félicitons, à cet égard, des efforts réalisés tant par le Conseil de l'Europe, par l'adoption de deux protocoles additionnels à la Convention-cadre européenne sur la coopération transfrontalière dont nous encourageons la ratification rapide par les Etats-membres, que par l'Union européenne, par la mise en place de l'initiative communautaire « INTERREG », visant à promouvoir la coopération interrégionale. Nous demandons dans ce cadre à l'Union européenne d'envisager lors de la prochaine période de programmation de consacrer une partie de l'initiative « INTERREG » spécifiquement à la coopération entre régions à pouvoir législatif,

III. Le défi de la mondialisation pour les régions à pouvoir législatif

19. La mondialisation constitue un défi majeur pour l'Europe, ses Etats, ses régions et ses citoyens,
20. La mondialisation peut en effet apparaître pleine d'opportunités mais aussi source de vives inquiétudes en matière de Droits de l'homme, de droits sociaux, de culture, de protection de l'environnement, d'éthique, de protection des consommateurs, Inquiétudes qui se répercutent directement sur les régions à pouvoir législatif qui constituent un niveau de pouvoir proche du citoyen,
21. Ce serait une grave erreur de penser que l'Europe ou nos Etats pourraient mieux s'insérer dans ce mouvement par une nouvelle centralisation, voire par un repli sur soi frileux. Nous sommes prêts à « penser globalement » et nous avons un cadre approprié pour « agir localement ». Nous sommes dès lors décidés à faire entendre notre voix à l'échelle mondiale chaque fois que nous pouvons utilement contribuer au débat, car nous sommes convaincus qu'une implication de nos régions à pouvoir législatif au processus de mondialisation offre à celui-ci une valeur ajoutée démocratique et donc une légitimité,
22. Nous sommes convaincus que, dans un cadre européen défini en commun, il faut développer au maximum les ressources disponibles à tous les échelons, y compris sur le plan régional, afin de développer, à l'échelle de nos régions, des pôles d'excellence reconnus au niveau mondial,
23. Dans cet objectif, les pôles régionaux au développement desquels nous nous attelons, doivent s'insérer dans une dynamique de développement durable, privilégiant la qualité dans les domaines suivants : environnement, formation, nouvelles technologies de l'information et de la communication, développement économique. Grâce à leurs compétences législatives, nos régions sont en mesure de contribuer efficacement à ce processus. Nous nous engageons à développer des stratégies de développement économique régional fondées sur la politique de décentralisation et de développement endogène,
24. Nous considérons qu'il est essentiel de veiller à ce que le processus de mondialisation n'engendre pas un accroissement du déséquilibre de la répartition des richesses entre

les régions, et insistons sur la nécessité de promouvoir la cohésion économique et sociale sur la planète,

25. De même, il est également utile de veiller à ce que le développement des nouvelles technologies de l'information et de la communication à l'échelle mondiale n'entraîne pas le développement d'un fossé numérique entre les régions et donc entre les citoyens,
26. En effet, la mondialisation est fondée sur une économie de marché qui est non centralisée, ce qui permet à nos régions de disposer d'une marge d'action importante,
27. Nos régions assurent aux citoyens un lien de proximité, gage d'un respect de leur identité et de leur enracinement social et culturel. Nous nous engageons à défendre notre politique culturelle régionale et la spécificité de certains de nos secteurs régionaux, notamment dans le domaine de l'agriculture, de la santé et de l'éducation, contre les mécanismes d'une politique mondiale d'investissements en particulier, et contre toute tentative d'harmonisation, de standardisation, voire d'uniformisation. Dans les négociations mondiales, l'Europe se doit de défendre son modèle fondé sur la diversité culturelle régionale. Cependant, conscients du danger de repli identitaire et de la xénophobie qu'il peut engendrer, nous nous engageons au contraire à développer notre spécificité régionale comme base nécessaire pour nos échanges fructueux avec le reste du monde, au service de tous nos citoyens. Notre diversité est un élément constitutif de notre richesse,

IV. Perspectives

28. Forts du succès de ce premier Sommet, nous, Présidents de régions à pouvoir législatif, sommes fermement déterminés à poursuivre notre concertation,
29. Nous avons dès lors décidé de nous rencontrer périodiquement et de nous rassembler en réseau à animer,
30. Nous remercions à cet égard la région wallonne pour son invitation à accueillir le second Sommet des Présidents de régions à pouvoir législatif au second semestre 2001 en marge de la Présidence belge de l'Union européenne, et à l'issue duquel nous définirons les modalités précises de notre coopération.

Declaració política de les regions constitucionals de Baviera, Catalunya, Escòcia, Renània-Westfàlia del Nord, Salzburg, Valònia i Flandes

Portada

Mitjançant aquesta declaració conjunta, les regions constitucionals de Baviera, Catalunya, Renània-Westfàlia del Nord, Salzburg, Escòcia, Valònia i Flandes (coordinador de la iniciativa) desitgen contribuir al debat sobre el futur de la Unió europea i les seves tasques fonamentals. Al mateix temps, esperen que aquesta iniciativa permeti destacar alguns temes d'importància vital per a aquestes regions.

- Les regions constitucionals tenen un interès específic en el debat sobre el futur de la Unió europea. En primer lloc, perquè el procés d'integració afecta directament les seves competències. En segon lloc, perquè malgrat el seu important paper en l'execució de la legislació europea, les regions no tenen suficient veu en la preparació i determinació de les polítiques i la legislació europees. En conseqüència, les regions constitucionals reclamen participar directament en els treballs preparatoris de la Conferència Intergovernamental de 2004.
- Les regions constitucionals insten a no restringir la discussió als temes proposats a la Conferència Intergovernamental de Niça, i sol·liciten afegir com a tema de debat "*el lloc i el paper de les regions en el procés europeu de presa de decisions i el seu marc institucional*".
- El principi de subsidiarietat ha de prendre's com a base per al debat sobre les tasques fonamentals, un debat que haurà de conduir a una Unió europea efectiva que només haurà d'intervenir en la mesura que els objectius de l'acció pretesa no puguin ser assolits de manera suficient en els nivells regional i nacional.
- Les missions de la Unió europea han de ser revisades atentament, i de conformitat amb el principi de subsidiarietat, han de ser redefinides mitjançant una assignació competencial més clara, que permeti distingir les competències de la UE de les dels seus Estats membres i regions. En aquest punt, les regions constitucionals estan a favor d'una solució flexible, que no obstaculitzi el procés d'integració europea.
- Amb la finalitat d'assegurar el respecte al principi de subsidiarietat, i garantir així el ple respecte dels àmbits competencials propis de les regions constitucionals caldrà reforçar el paper polític d'aquestes regions en el si de la Unió europea.

/..

Declaració política de les regions constitucionals: Baviera, Catalunya, Escòcia, Renània-Westfàlia del Nord, Salzburg, Valònia i Flandes

En els darrers decennis, el continent europeu ha experimentat uns canvis transcendents. En primer lloc, Europa s'enfronta al gran repte de la globalització, que es caracteritza per un nivell creixent d'interdependència. En segon lloc, la Unió europea ha de dur a bon terme el repte històric de l'ampliació. Finalment, una altra qüestió no menys important és la tendència creixent a la regionalització actualment en curs en el si dels diferents Estats membres, un fenomen que dóna major rellevància al nivell regional i a la seva importància en el procés de presa de decisions, a més dels nivells europeu i nacional.

Cada cop és més evident que el sistema polític aplicat en el seu moment a la Comunitat europea (que constituïria més endavant la Unió europea) durant la postguerra necessita adaptar-se al canviant panorama social i polític actual. L'arquitectura institucional tradicional es basa en la interacció entre l'estat-nació i la Unió europea, sense tenir en compte la tendència cap a un govern a nivells múltiples, on l'estructura tradicional de govern està donant pas de manera progressiva a uns "sistemes de govern a estrats múltiples".

En els darrers anys hem observat una disminució del recolzament polític al procés d'integració europea en el si de diversos Estats membres. En aquest sentit, és de vital importància per a la Unió europea el desenvolupament d'una nova perspectiva capaç de guanyar-se el suport dels ciutadans per donar un nou impuls a la Unió europea.

Les regions constitucionals tenen un interès especial en el debat sobre el futur de la Unió europea. En primer lloc, perquè el marge de maniobra de la seva acció política es veu afectat pel procés d'integració, en la mesura que en diversos àmbits polítics i amb el pas del temps, la Unió europea ha anat interpretant i utilitzant les seves competències de manera cada cop més àmplia. En segon lloc, perquè algunes regions tenen un rol decisiu en l'execució de la legislació europea, i en canvi, en la majoria d'Estats membres no tenen una participació suficient en la preparació i la determinació de les polítiques i la legislació europea. I en tercer lloc, perquè en una societat democràtica, els ciutadans tenen dret a saber, en el moment d'anar a les urnes, a qui estan atribuint una determinada competència, i per tant, una determinada responsabilitat.

/..

I. EL DEBAT SOBRE EL FUTUR DE LA UNIÓ EUROPEA I LES SEVES TASQUES FONAMENTALS

1. Participació de les regions en el debat sobre el futur de la Unió Europea

Existeix un consens general sobre el fet que la Conferència Intergovernamental de 2004 s'hauria de preparar de manera diferent a com es va preparar la Conferència Intergovernamental de Niça. Aquest cop, els reptes als quals ens enfrontem són molt més importants, de manera que és encara més necessari prestar una atenció especial a la fase preparatòria.

En aquest sentit, i independentment de la modalitat d'estructura de debat que es prefereixi (una "convenció" o una altra estructura apropiada), les regions constitucionals reivindiquen una participació directa en els treballs preparatoris de la Conferència Intergovernamental de 2004.

Les regions constitucionals estan d'acord en el fet que convé prestar una atenció particular als quatre temes destacats a la "Declaració sobre el futur de la Unió" de Niça, però desitgen ampliar la discussió i insten a afegir com a tema de debat *"el rol i el lloc de les regions en el procés europeu de presa de decisions i el seu marc institucional"*.

./..

2. El principi de subsidiarietat com a guia per al debat sobre les tasques fonamentals i la delimitació de competències

Les regions constitucionals sol·liciten que el debat sobre les tasques fonamentals i la delimitació de competències arribi a solucions que garanteixin una major transparència i responsabilitat en el funcionament i les estructures de la Unió europea. Les regions assumeixen la seva responsabilitat i recolzen els esforços per tal de bastir una Unió europea més democràtica i eficient.

Qualsevol plantejament de reforma hauria de tenir en compte, com a punt de partida, els següents principis, actualment formulats als Tractats:

- El principi d'atribució de competències, és a dir, el fet que la Unió europea només pot actuar dins els límits de les competències que li són atribuïdes pels Tractats
- El principi de subsidiarietat, segons el qual la Unió europea només podrà actuar en la mesura que els objectius de l'acció pretesa no puguin ser assolits de manera suficient a nivell regional o nacional
- El principi de proporcionalitat, és a dir la restricció de l'acció de la UE a la mesura necessària per assolir els objectius dels Tractats
- L'obligació de respectar la identitat nacional dels Estats membres, que inclou la identitat i la diversitat cultural de les regions

Aquests principis hauran de ser tinguts en compte durant el procés que ha de conduir a la definició de solucions no ambigües per a una millor i més clara atribució de competències a la Unió europea. Les missions de la Unió europea han de ser revisades atentament, i de conformitat amb el principi de subsidiarietat, han de ser redefinides mitjançant una assignació competencial més clara, que permeti distingir les competències de la UE de les dels seus Estats membres i regions. En aquest punt, les regions constitucionals estan a favor d'una solució flexible, que no obstaculitzi el procés d'integració europea.

La propera ampliació, i el desenvolupament futur de la Unió europea requereixen donar una estructura més clara a l'edifici institucional, tot posant un èmfasi especial en la simplificació i revisió dels tractats. En aquest context, les regions constitucionals insten a crear un marc d'acció més transparent per a les diferents esferes de govern, que permeti als ciutadans distingir de manera més clara el/s nivell/s de govern que són responsables en cada cas.

Cal assumir la necessitat que les competències de la Unió europea es concentrin en algunes tasques fonamentals, ja que el ventall de competències actual va més enllà de les possibilitats d'una Unió ampliada. La implicació de la Unió europea en un excés d'activitats posa en perill l'efectivitat, la responsabilitat, la transparència i la proximitat del procés de presa de decisions comunitari.

Per aquest motiu, les regions constitucionals demanen que, en el context d'una millor delimitació de competències, es procedeixi a revisar també la divisió de responsabilitats polítiques entre la Unió europea, d'una banda, i els Estats membres i les seves regions, de l'altra. Això es fa palès especialment en les següents àrees polítiques: "funcionament del mercat interior", "política regional i cohesió econòmica i social", "política agrícola comuna", "política de medi ambient", "societat de la informació, recerca i tecnologia", "educació, mitjans de comunicació i cultura". En aquest context, és important reduir l'abast d'aplicació dels articles 94-95 del Tractat, de manera que les mesures basades en aquestes provisions vagin adreçades directament i prioritària a l'establiment i funcionament del mercat interior.

Les regions constitucionals demanen que tots els nivells de govern -europeu, nacional i regional- siguin directament associats als treballs sobre aquests temes, amb el triple objectiu de

definir el debat en diferents àmbits polítics, clarificar la discussió, i permetre un debat legitimat en els futurs punts que formaran part de la Conferència Intergovernamental.

Finalment, convé fer un profund anàlisi dels diferents instruments d'acció política (instruments legals, programes de la UE, mètode obert de coordinació, etc.) que hauran de ser inclosos en el debat sobre les tasques fonamentals de la Unió europea. Tots aquests instruments han de respectar el sistema competencial de la UE. Sigui quina sigui la forma final que s'adopti, s'ha de garantir la involucració de tots els nivells.

Amb l'objectiu de definir un millor sistema de delimitació de competències entre la Unió europea i els Estats membres o regions constitucionals, convé examinar diferents opcions.

Una de les opcions possibles seria la definició de categories de competències, per exemple:

- les competències exclusives de la Unió europea
- les competències marc de la Unió europea
- les competències suplementàries de la Unió europea

En un altre ordre de coses, caldria instaurar un òrgan independent encarregat de garantir l'aplicació de les normes de competències i dels principis de subsidiarietat i proporcionalitat.

II. LA DIMENSIÓ REGIONAL EN LES ESTRUCTURES DE LA UNIÓ EUROPEA

La importància de la Unió europea per a les autoritats regionals ha augmentat substancialment en els darrers anys. Bona part de la normativa europea té implicacions directes o indirectes per als nivells polítics regionals. Com més avança el procés d'integració, més gran és la necessitat d'implicació de les autoritats regionals en la política europea.

Un marc institucional adequat que proporcioni una forma tangible a la dimensió regional a nivell de la Unió europea ha de reflectir tot el conjunt de procediments de formació de polítiques (preparació, definició i implementació).

Les regions constitucionals no consideren satisfactori el marc institucional actual, en el qual el Comitè de les Regions és l'organisme que representa els interessos de les autoritats locals i regionals. Les regions constitucionals tenen reserves sobre el fet que el Comitè de les Regions, amb la seva forma i estatut institucional actual, pugui satisfer les necessitats i expectatives de les regions.

L'ampli debat sobre el futur de la Unió europea també hauria de proporcionar un fòrum per desenvolupar respostes institucionals a la participació legislativa i judicial de les regions constitucionals en el desenvolupament, execució, control i avaluació de les polítiques de la UE.

Respecte a aquest debat, les regions constitucionals desitgen que es tractin, entre altres, els temes següents:

-Comitè de les Regions

el paper del Comitè de les Regions en el procés de presa de decisions podria ser clarament reforçat: el Comitè de les Regions hauria de tenir l'estatut d'institució de ple dret de la Unió europea, amb unes competències polítiques que transcendixin les funcions purament consultives, i amb dret a iniciar procediments davant el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees;

-Parlament europeu

els Parlaments nacionals i regionals podrien estar més involucrats en el procés polític europeu, i es podria millorar la seva interacció amb el Parlament europeu

-Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees

les regions constitucionals han de tenir el dret d'apel·lar directament davant el Tribunal de Justícia quan les seves prerrogatives es vegin vulnerades, de la mateixa manera que poden fer-ho els estats membres

Pel que fa al marc legislatiu, el principal objectiu ha de ser estimular la contribució de les regions constitucionals en el si del Consell de Ministres. Aquesta exigència s'adreça en primer lloc al nivell nacional. Els Estats membres han de ser obligats a prendre en compte els punts de vista de les seves regions constitucionals en aquells assumptes que entrin en l'àmbit de competència d'aquestes. La Unió europea ha de facilitar la participació de les regions constitucionals en el procés de presa de decisions a nivell comunitari, com ja es va fer mitjançant l'article 203 del Tractat de la CE.

Les set regions constitucionals que han pres aquesta iniciativa tenen la intenció de presentar aquesta declaració a altres regions constitucionals que es mostrin receptives als seus objectius. La cooperació entre autoritats regionals serà un factor clau per a exercir una influència real en l'agenda política europea.